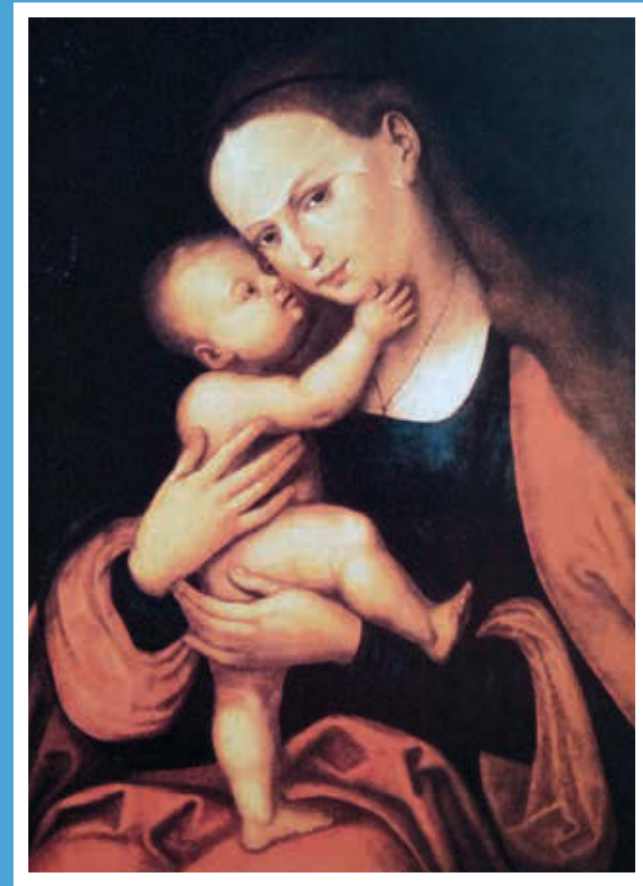

Tengernek Csillaga

2019. nov.–dec.
XXIV/6. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 350,- Ft

Passau-i Segítő Mária kegykép

Velem imádkoztál

Szűzanyám, hozzám mindig jó voltál
fájdalmamban, szenvedésben vigasztaltál,
imáimban mindig velem imádkoztál,
szükségemben kegyelmet ajándékoztál.

Te vagy most is a menedékem,
fájdalmam vállalásában segítségem.
Hálát adok minden szép pillanatért,
de hálát adok a napi fájdalmakért,
mert azzal a megváltás művét segítem,
felajánlásommal a földön itt lenn.

Ha akaratoddal egyezik, kérem
múlják el betegségem.

Óh, Szűzanyám, állj mellettem,
és folyton őröködj felettem.

S ha majd eljő az az óra,
térdén állva, leborulva,
add Fiad kegyelmét nekem,
hogy közelséged érezsem,
s lelkem Fiadtól újra éledve,
lépjen át az örök életbe.

Ámen.

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (7.)	1
Részlet a Szeretetláng Naplóból (28)	4
Beszélgetés Héray Andrással, a jubileumát ünneplő kútvölgyi Boldogasszony-kápolna igazgatójával	8
Nem akarjuk meghallani	13
A pápáról Malakiás jövendölése	16
Nagy szorongatás	18
A muzulmánosság és Európa	20
Nem hittem a szememnek	22
Óvakodjunk a báránybőrbe bújt farkasoktól!	25
A tisztítóútról (5.)	30
Emmanuel nővér interjúja Maria Simma-val	30
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Már csak egy év	33
Mária-kegyhelyek	
Passau	35
Mária kicsinyei	
A vízáradat	36
Rózsafüzér	
Jönnek majd kísértések	39

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor
Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Miasszonyunk templom,
Korcula

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (7.)

III. Mária látogatása Erzsébetnél

Áldott a te méhednek gyümölcse

„Zakariás házába érkezve köszöntötte Erzsébetet. Alighogy Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, fölujjongott méhében a magzat és Erzsébetet eltöltötte a Szentlélek. Hangos szóval fölkiáltott: Áldottabb vagy te minden asszonynál, és áldott a te méhednek gyümölcse! Hogyan lehet az, hogy Uram anyja jön hozzám? Amint fölhangzott fülemben köszöntésed szava, örömtől repesett a magzat méhemben. Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott meked. (Lk 1,40-45)

Mária kegyelemközvetítő

Mária a néhány napos utat megtéve megérkezésekor bizonyára a zsidóknál használatos „béke veled!” üdvözléssel köszöntötte rokonát. De ennek a látogatásnak rendkívülisége a megszokott, köznapi köszöntésnek egészen új értelmet és jelentőséget kölcsönzött. Mária látogatásának, illetve köszöntésének kettős hatását írja le az evan gélista. Az egyik Keresztelő Szent János megtisztulása anyja méhében. Gábor angyal Zakariásnak kifejezetten megígérte, hogy gyermeke már anyja méhében betelik Szentlélekkel. Mária köszöntésére „fölujjongott”, „örömtől repesett” a magzat anyja méhében, mindezzel az evangélista félreérthetetlenül jelzi, hogy ez az ígélet most teljesedik be. Mária köszöntésének másik hatása: a Szentlélek kiáradása Erzsébetre. Mária, Krisztus hordozója, a megváltás és a kegyelem közvetítője lett. Érdemes megfigyelni a kegyelem áradásának sorrendjét: Jézus, Mária, János, Erzsébet. A Szűzanya békét kívánt köszöntésével és valóban létre is jött a legigazibb béke, amely a megszentelő kegyelemben egyesít Istennel. Ez a látogatás tehát nem amolyan üres szokásban, rokoni illendőségben merül ki, hanem kegyelemmel tölti be az egész házat. Obededon háza áldott lett, midőn a frigsze krény nála időzött (1Krón 13-14). Mennyivel nagyobb és bőségesebb áldás fakadt abból, hogy az Úr élő frigsze krénye – mint a lorettói litániában is nevezzük a Szűzanyát – Erzsébet házába tért. Mária nem önállóan, nem Jézus nélkül cselekedte e csodákat, hanem maga Jézus, minden kegyelem és áldás isteni forrása, Márián keresztül osztogatta a megváltás kincseit. Ezt az evangélista is érzékelteti, amikor a kegyelem hatását szorosán összekapcsolja Mária szavaival: „alighogy Erzsébet meghallotta Mária köszöntését...” Mária a Jézushoz jutás természetes útja.

Erzsébet kinyilvánítja Mária istenanyaságát

Mária látogatása és köszöntése nyomán kiáradó Szentlélek sugallatából Erzsébet megtudta, hogy Mária, az ő fiatal rokona, a Messiás anyja. Viszontköszöntésével már eleve kifejezi, hogy benne valami rendkívüli nagyot ismert fel. Ezért használja a zsidóknál különleges megtiszteltetést jelentő „áldottabb vagy te minden asszonynál” kifejezést, amelyet megelőzőleg már az angyal ajkáról is hallottunk. Hogy mi ez a rendkívüli nagyság, azt mindjárt meg is mondja, közbevetőleg áldva méhének gyümölcsét, a Messiást is, aki Mária minden nagyságának és kiváltságának oka és forrása. Hogyan lehet az, hogy Uram anyja jön hozzám? – folytatja Erzsébet. Az Úr természetesen Istent jelenti. Az ószövetségi Szentírás u.n. görög hetvenes fordításában a Kyrios megnevezés kizárólag Isten számára Van fenntartva. Ezt a latinban Dominus a magyarban Úr szó adja vissza leghűségesebben. Erzsébet a Szentlélektől vezetve itt elsőnek mondja ki, hogy Mária az Úrnak, azaz Istennek anyja. Amit századokkal később Efezusban hittételként kimondott az Egyház, az itt van Erzsébet ajkán a Szentlélek sugalmazásából nemcsak értelmileg, hanem kifejezetten, szószertint.

Mária a keresztyén hívő eszményképe.

Erzsébet tovább fűzi szavait: boldog vagy, mert hittél. Mária hite a mi boldogságunk kezdete, üdvösségünk feltétele. Zakariás nem hitt abban, amit az Úr ígért neki. Mária látogatásakor még mindig néma. De épen a némasággal büntetett Zakariás mellett tűnik ki Mária hitének értéke, az élő hit termékenysége és hatékonysága. A világban azt mondják boldognak és szerencsésnek, akinek szépsége, pénze, híre, rangja, hatalma van. Pedig mindez önmagában még nem ad boldogságot. Bíbor és bársony alatt is dobogott már boldogtalan és elégedetlen szív. Szent Erzsébet a Szűzanyában mutatja be az igazi boldogság kulcsát: igazán boldog az, aki hitével Istenbe kapcsolódik és minden viszonytárságban hűségesen kitart mellette.

Sokszor nagyon egyoldalú, tökéletlen, egyenesen hamis a Mária-képünk. A Szűzanya alakját vagy elszíntelenítjük, háttérbe szorítjuk, egyszerűen a földi anyaság hivatáskörére szűkítjük, elmoralizáljuk, mintha csak a tisztaság tere lenne számunkra mondanivalója. Vagy pedig jelentését eltúlozzuk, alakját, emberfelettivé, megközelíthetetlené idealizáljuk. Nem egyszer még jobb katolikus hívők is azt gondolják, hogy Máriának nagyon könnyű volt, hiszen az angyaltól mindenről részletesen értesült, s ki is utasította volna vissza az ilyen megtiszteltetést. Az ilyen gondolkodás ellenemond a Szentírás feljegyzéseinek, amelyek, bár Szűz Máriára vonatkozólag elég szűkszavúak, mégis éppen hitéletével kapcsolatban tartalmazznak annyi utalást.

Gábor angyal Isten tervéből csak annyit közölt Máriával, amennyi épen szükséges volt, de nem fedte fel előtte a megtestesülés és a megváltás egész hittitkát. Mária nem ért meg mindent, nem indulhat látható és megtapasztalható tények után, de Istenben hívő lélekkel, a kapott kegyelemmel szabadon közreműködve átadta magát a teljesen meg nem értett misztériumnak. A messiási istenanyaság vállalása is elsősorban hit kérdése.

Ez az élő hit teszi képessé az emberileg szinte megfejthetetlen ellentétek elviselésére, amelyek a betlehemi kiteszítottságban, a karácsonyéjtszaka eseményeiben, az egyiptomi menekülésben és a názáreti élet hétköznapjaiban jelentkeznek.

Mária Jézus első hívője, ezért állja ki hősiessé azokat a próbákat, amelyeket a nagy titok követel tőle: amikor József lelkében vívódik, a kánai látszólagos visszautasításkor, vagy: amikor Jézus apostoli munkája közben elutasítónak látszó magatartást tanúsít vele szemben.

Mária az előtte egyre világosabb, de teljesen fel nem fogható Krisztus-misztériummal szemben nem gyengül hitében, nem inog meg mint pl. az apostolok Krisztus elfogatásakor, hanem meditáló, szemlélődő, Istenben elmerülő lelkülettel keres tájékozódást az Úr dolgaiban.

Viszont állandóan érzi legyen-jének áldozati jellegét. De az Úr szolgálóleánya Istennek magát teljesen átadó hívő lelkületével hozza meg legnagyobb áldozatát is, amikor a Golgotán a külsőleg oly tragikus krisztusi sorsban osztozva názáreti legyen-jét teljessé váltja. Mária valóban hűséges szűz, ő a hitvallók királynéja!

Sarlósboldogasszony – Üdvözlégy Mária

Az Erzsébetet látogató Szűzanya ünnepét Sarlósboldogasszonynak nevezi a magyar nép, mert az aratás kezdetére esik. Ez a tősgyökeres magyar kifejezés kézzelfoghatóan érzékelteti az ünnep tartalmát. A sarlóra felnőtt vetés, az aratásra érett gabona, a keresztbe rakott „élet”, méltó és kifejező szimbóluma az „Élet”-nek, akit Mária szűzi méhében Erzsébetet látogatva hordozott. A „drága terhét” hordozó Szűzanya látogatása nyomán nemcsak Erzsébet házáat tölti el Isten áldása, hanem az egész vidéket, amerre csak elhalad. Ezért fordul hozzá, az isteni áldás közvetítőjéhez, különös bizalommal a magyar rónák gazdája és marokszedő leánya.

A minden nap ajkunkra vett „Üdvözlégy Mária” első része Gábor angyal és Erzsébet üdvözlő szavaiból áll. A fölséges Isten követe kezdte, Erzsébet, Keresztelő Szent János édesanyja folytatta. Az Egyház liturgikus használatában a két köszöntés egy imádságos üdvözlétté olvadt össze. Jézus nevét IV. Urbán pápa (1261-1264) csatolta hozzá, hogy ezzel megnevezzék azt, aki Mária szűz

méhének szűz gyümölcse. Második része alázatos könyörgés, amelyet később az Egyház fűzött az elsőhöz. Együttes, mai formájában az 1521-ben Párizsban nyomtatott ferences breviáriumban található meg legelőször. Az Úr imája, a Miatyánk mellett a legelterjedtebb és legkedvesebb imádság. Buzgón imádkozzák a hívők ennek a részben égből jött imádságnak szavait remélvén, hogy ezek legbiztosabban találnak utat fölfelé. Imádkozzuk mi is – és ne csak „daráljuk” – mindig oly áhitattal, bensőséggel, tisztelettel és összeszedettséggel, ahogy ezt az égi követ és a Szentlélektől eltelt Szent Erzsébet tette.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 74-79.o.)

Részlet a Szeretláng Naplóból (28)

1963. március 24.

Azt hittem, hogy ma az Úr Jézus panaszkodni fog. A Vele s Benne időző gondolataimban is még az előző napi szentgyónásom alatt történt nagy megaláztatás és rideg visszautasítás zavart állandóan.

„Erzsébet!”

Lelkem megremegett. A megszólítás különös volt nekem. Az Úr Jézus azt kérdezte:

„Hiszel-e Bennem? Hiszed-e, hogy Én és Édesanyánk igazoltunk téged az Ő kármelita fiánál? Mondd, hiszed-e?”

Lelkemben a választ azonnal megadtam: „Imádott Jézusom, Te tudod legjobban, milyen az én hitem.” Ő újra kérdezett:

„És mondd, bízol-e Bennem? Hiszed-e és bízol-e abban, hogy a rendeltetésben, melyre kiválasztottunk, helyt tudsz állni? Megkérdezlek újra: Vállalod-e a sok megaláztatást és szenvedést, mellyel helyt kell állnod rendeltetésed érvényre jutásában? Tudod-e, hogy azok a szenvedések, melyeket eddig kaptál, csak előkészítői voltak annak a nagy célnak, melyet el kell érned? **Eszköz vagy kezünkben. Akarsz-e továbbra is eszköz maradni?** Fel akarsz-e jönni velem a Kálvária hegyére? Ha igen, akkor a Fájdalmas Anya mellett a helyed. Az Ő Szívének Szeretlángja, melyet általad kíván kigyújtani a Földön, teljes önátadást kíván tőled. Ne adj most rögtön választ erre, vonulj el magadban, és készülj fel a nagy üggyel kapcsolatos válaszra.”

Othton a délelőtti folyamán is folytatta a beszélgetést:

„Látom gondolataidat, mennyire megrendített az, hogy nem hisznek őszinte szavaidnak, melyek pedig Tőlem valók. Figyelem azt, hogy az első nagy

szenvédést, mely mint első főpróbája a szenvedések kezdetének, mennyire fogadod erős lélekkel. Ez a világraszóló kegyelmi ügy és idő, melyet általad akarunk elindítani, nem indulhat el agyaglábakon. Kemény, edzett, acélos lélekkel lehet csak elindítani.”

S közben, míg ezeket mondta, lelkembe kegyelmeinek hatalmas áradata tört be. Az Úr Jézus megkérdezte, értem-e ezt? Ő felvilágosító szavaiban a Szentlélek Úristen, az Erősség Lelkének csodatevő kegyelmét árasztotta rám, és a Szentlélek Isten csodálatos fényessége megvilágította elmémet. **A hit és a bizalom** csodálatos erejű kegyelmét adta most nekem – mondta az Úr Jézus. Mert e kettő **nélkül semmi erény sem gyökeresedik meg bensőmben, sem nekem, sem mások lelkében. Ez alappillére annak a nagy szent ügynek, melyet csakis így lehet megindítani.**

„Elmélkedd át szavaim fontosságát, mert ez, ami most veled történt, a hit legelső mozdulata volt lelkedben. S ha már kezdetben megakadsz az első nehézségekben, hogy leszel képes magasabb célok elérésére? Most a kegyelmek bőségében az első lépés próbatétele után látom erőlködésedet. Látom, azon akadtál meg, hogy a szent életű személy oly messzemenő visszautasítást tanúsított. Amiatt ne aggódj, hogy nincs lelki vezetőd. Mondd, miért teszed ezt? Én vezetlek téged, és ha aggódsz, azt kell hinnem, hogy nem vagy Velem megelégedve.”

E szavak hallatára lelkemben összeroskadtam. Én, bűnös, méltatlan semmi! „Imádott Jézusom! Mit teszel velem? Hogy alázkodjam meg Előtted, mennyire bánjam bűneimet, melyekkel megbántottalak, és Te irgalmaddal újra és újra magadhoz emelsz?!”

Most, hogy e sorokat írom, amiket az Úr Jézus velem közölt, éppen a magányba vonultam. Az Úr Jézus kért erre, hogy mielőtt választ adok, vonuljak magányba, s így felkészülve adjak választ. Ez a nagy szent ügy állandóan lefoglalja minden erőmet és minden gondolatomat. A Szűzanya teljes önátadást kíván, hogy az Ő ügye legyen nekem a legfontosabb és egyedüli életcélom. Nehéz szavak ezek, melyeket csakis a megvilágosító Szentlélek Úristen, az Erősség és Bátorság Lelke által tudok továbbvinni. Az Erősség Lelke az, amely által elszánt lettem mindenre. A lelki magányban az Úr Jézus valóságos megbeszélést tartott, és arra kért, hogy ezt, amit most leíratott velem, sürgősen vigyem el a püspök atyához. El is vittem. Mivel a püspök atya, akinek elvittem, már meghalt, most a másíknak kellett átadni, de ő nem válaszolt rá.

„A melléd rendelt személyre nagy munka vár. Ő lesz arra hivatva, hogy Szeretlángom kigyulladásának kegyelmi kiáradását hírül vigye társainak, és elindítsa a kegyelmi megmozdulást. Erőt Mi adunk ehhez.”

S közben sokat beszélt nekem a kegyelmi időről és a Szeretet Lelkéről. Ez szinte olyan lesz, mint az első Pünkösd, mely elárasztja a Szeretet Lelkével, a Szentlélek erejével a Földet. Ez a nagy csoda, melyre felfigyel az egész emberiség, ez mind a Szent Szűzanya Szeretelángja kegyelmi hatásának kiáradása. Ebben a munkában a Szentlélek Leányainak kell jelentős részt vállalniuk. Az emberiség lelkében a hitetlenség által elhomályosuló Föld nagy megrázkódtatáson megy keresztül. Utána hinni fognak, és ez a megrázkódtatás a hit erejének értelme által új világot teremt. A Szent Szűz Szeretelángja által a hitből fakadó bizalom gyökeret ver a lelkekben, és újra megújul a Föld színe. Mert ilyen még nem volt, mióta az Ige testté lett. A szenvedésekkel elárasztott Föld megújódása a Szent Szűzanya közbenjáró hatalmának ereje által történik.

Ezek nagyon fontosak!

A püspök atya ebben az időszakban a hozzánk közel eső faluban bérmált. Én átutaztam oda, és megkértem a titkárát (H.), hogy lenne szíves a püspök atyát megkérdezni, volna-e alkalom arra, hogy beszélhessek vele, (s ha igen), hol és mikor. Míg a válaszra vártam, igen nagy szorongás vett erőt rajtam. Alig tudtam elhinni, hogy a püspök atya egyáltalán szóba áll velem, és kértem a Szűzanyát, ha ez annyira sürgős, indítsa erre a cselekvésre a püspök atyát. Az ünnepi ebéd befejeztével a püspök atya, mielőtt az autóba szállt, néhány szót váltott velem, de csak ott az utcán adtam elő neki kérésemet. Legnagyobb meglepetésemre ő azt válaszolta, (hogy) szerdán reggel tíz órakor menjek le hozzá Fehérvárra, ott fogad a püspöki palotában. Azt sem tudtam, hová legyek a meglepetéstől. Ez az intézkedés igazán gyors volt, és egyben arra is bizonyíték, hogy a Szűzanyának sürgős az ügye, s ezt Ő intézte el ilyen gyorsan. Délelőtt tíz órakor várt a püspök atya. A beszélgetés egy óra hosszat tartott, csak mi ketten voltunk. Én átadtam az előre leírt írást, mondtam, hogy ez az Úr Jézus és a Szűzanya kérése, közlése. Közben eszembe jutott, hogy amikor először ott jártam nála, milyen nagy előkészülettel indultam el, és nem is egyedül, hanem a mellém rendelt nővérrel. S amint a vonaton utaztam, az Úr Jézus akkor is beszélgetett velem, és többek között azt mondta:

„Lesz idő, mikor elhagyatva, egymagadban fogsz eljárni a szent ügyben.”

Ezt én akkor rögtön meg is mondtam a mellém rendelt nővérnek, és most ez is bebizonyosodott. Minket is meglepett ez a hitelesség, mely a Szűzanya bizonyítéka.

1963. április

Időközönként az Úr Jézus sokszor elismétli:

„Kislányom, de nagyon szeretünk Mi téged!”

Nem írom le minden alkalommal, de *jóságos szavai nyomán az állandó bűnbánat érzetével borulok Eléje.*

1963. április 15.

Bánatos lélekkel arra gondoltam: „Imádott Jézusom! Ilyen bűnös családba ültette el a Szűzanya az Ő Szeretelángját, ahol ennyi megbántás ér Téged.” Az Úr Jézus szelíd, vigasztaló szavakkal ezt mondta:

„Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket. Azért szenvedtem és haltam kínhalált. *Téged is kiválasztottalak megváltó munkásaim közé. Szenedj Velem úgy, ahogy mondtam: a vértanúságig!*”

1963. április 21.

„Tudod-e, melyik a legnagyobb szenvedés? Az, amelyet most árasztok rád. Ez a meg nem értés. Ennél nagyobb kín nincs. A te lelked kínja ez lesz haláloed napjáig. Én is ezt szenvedtem el egész életemben. Leánykám, ne légy te sem különb Nálam. A mi bensőnk együtt érezzen, és ajkunk együtt könyörögjön irgalomért az Örök Atyához!”

Lelkemet nagy szárazságban tartja a szenvedés, mely ilyenkor számomra teljesen értelmetlennek, értéktelennek látszó és ízetlen. Az Úr Jézus:

„Szelíd szemrehányást kell tennem. De nehezen fogod föl szenvedéseid értékét és értelmét! Pedig a szenvedés csak akkor igazán érdemszerző, ha teljes önátadással fogadja el a lélek.”

„Jézusom, ugye, Te tudod, hogy az, amit kérsz tőlem, nem telik ki az én erőmből? Lelkem állandóan készenlétben áll szolgálatodra, de a test, az, ugye, tudod, a harcoknak állandó színtere.” A lelki szárazságban és sötétségben sohasem látom tisztán Isten szent akaratát.

(Szereteláng Lelki Napló 125-127. o.)

Beszélgetés Héray Andrással, a jubileumát ünneplő kút völgyi Boldogasszony-kápolna igazgatójával

Augusztus 25-én, vasárnap a svábhegyi Kút völgyi Szűz Mária Engesztelő-kápolnában délelőtt fél 11-kor Erdő Péter bíboros, prímás mutat be ünnepi szentmisét, abból az alkalomból, hogy ötven évvel ezelőtt Julia Verhaeghe anyja, a Krisztus Ügye Lelki Család (Familia Spiritualis Opus – FSO) alapítója itt találkozott Regőczi István atyával. Héray Andrással, a kápolna igazgatójával beszélgettünk.

– **Ha jól tudom, a Kút völgyi Boldogasszony Engesztelő Kápolna felépítése egy csodához kötődik...**

– A történet egészen a XVIII. század második felére, 1753-ra nyúlik vissza. Itt élt a Svábhegyen a Nagyörszi család. Az említett esztendőben a gyermekük, egy fiú, lovas kocsival hajtott lefelé a hegyoldalban, amikor a szekérbe fogott lovak megbokrosodtak, a szekér felborult és a gyermek a kútba esett. Mindenki azt hitte, meghalt, keresték, és először döbbenet, majd óriási boldogsággal vették észre, hogy a halottnak hitt gyermek ott áll, nem messze a kúttól. Elmesélte, hogy a szekérről valóban beleesett a mély kútba, ám nem a vízbe zuhant, hanem egy fejedelmi köpenyre, amely nem engedte, hogy elsüllyedjen. A palást egy lenyűgöző szépségű hölgy válláról lógott. A svábhegyi földművesek hívó keresztények voltak, így gyorsan elterjedt közöttük, hogy a társuk gyermekét maga a Szűzanya mentette meg. A Nagyörszi család pedig azzal fejezte ki háláját és örömét, hogy Szűz Mária tiszteletére egy kis fogadalmi kápolnát építtettek. A gyermek megmenekülésének híre széles körben elterjedt, a kápolna pedig jelentős zarándokhellyé vált. A hívők nemcsak a környékről, de az ország messzi vidékéről, sőt külföldről is érkeztek.

– **A kápolna életében különlegesen jelentős dátum az 1969-es esztendő, ennek szeptemberétől szolgált itt a kápolnában Regőczi István atya, akit annak az évnek októberében felkeresett Júlia Verhaeghe anyja. Honnan ismerték egymást?**

– A két világháború között, a húszas-harmincas években gyermek karitászatok mentek Belgiumba és Hollandiába, mivel nálunk nagy volt a szegénység. A gyerekeket jómódú családok fogadták be néhány hónapra. A kisgyereket Regőczi István rendszeresen ministrált, és a ministránsokat plébániai közösségekhez küldték. Így került ő is egy espereshez, aki meglátta benne a hivatását, pártfogásába vette, és amikor tizennégy éves lett, beíratatta a brugge-i kissemináriumba. Regőczi atya később a nagyszemináriumot is Belgiumban végezte, ott szentelték pappá, 1943-ban. Egy belga kisvárosban, Geluwe-ben, kispapként ismerte meg Júlia anyát, akivel egész életében

tartotta a kapcsolatot. Nagyon érdekes, hogy Arnold Ghesquière-nek hívták Regőczi atya kispaptársát, a geluwe-i templom karnagya és orgonistája pedig az édesapja, Remi Ghesquière. Regőczi atyánál ott volt a magyar Himnusz kottája. Odaadta Arnold Ghesquière-nek, aki eljuttatta az édesapjának. A mise végén gyakran eljátszották a Himnuszunkat. Júlia anyja énekelt a kórusban, és egyszer megkérdezte, honnan származik ez a szép dallam. Ekkor találkoztak először személyesen, Júlia anyja és Regőczi atya. 1969 októberében Júlia anyja az ifjú Beatrix nővérral (aki azóta is itt szolgál, a kápolnában – B.D.) azért jött Budapestre, hogy meglátogassa Regőczi István atyát, hiszen ő már kispapként is kérte alapító anyja imáját Belgiumban, hogy jó pap legyen majd belőle. István atya nem sokkal azelőtt, szeptemberben kapta lelkipásztori feladatként a kút völgyi kápolna ellátását. István atya egyébként a II. világháborút követően ugyanazt tette, amit Böjte Csaba testvér tesz napjainkban, árva gyerekeket mentett, gyűjtött maga köré. Vácott például van egy róla elnevezett kis kápolna, mellette volt az árvaház, kétszázötven-háromszáz gyerekkel.

– **Regőczi István atya többször is megjárta a kommunisták börtönét...**

– Igen, és itt megint csak meg kell említeni Júlia anyja nevét. Sok mindent tudtak Regőczi atyáról, így azt is, hogy amikor börtönben volt, minden este kilenckor áldását küldte mindazoknak, akik hozzá tartoztak. Ezt a Krisztus Ügye Lelki Család közösség szó szerint vette. Elindítottak egy mozgalmat, 9 Órai Esti Áldás néven, amely mára az egész világon elterjedt.

– **Júlia Verhaeghe anyja 1969-es budapesti látogatásakor arra kérte Regőczi István atyát, „Isten Vándorát”, hogy az „eucharisztikus Jézus az Oltáriszentségben méltó lakásra találhasson ebben a kápolnában és a hívő szívekben az engesztelés lelkületében”...**

– Akkoriban ez egy egészen kicsi és romos kápolna volt, Júlia anyja megrendült a látványától, azt mondta, úgy néz ki, mint a betlehemi istálló, annyira romos és szegényes volt. A kápolna falán egy kép függött, Munkácsy Mihály „Krisztus Pilátus előtt” című alkotásának kicsiny másolata. Nagy hatással volt ez a kép Júlia anyára, amikor meglátta. Ez a kép az akkori „csendes Egyház” helyzetét tükrözte. Nyugaton szinte semmit nem tudtak az Egyház itthoni helyzetéről. Krisztus csendesen, megkötözött kézzel áll Pilátus előtt, nem válaszol arra a kérdésére, hogy mi az igazság. Nagyon érdekes egyébként, hogy készülve a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra, elolvastam az eddigi kongresszusokról szóló, nagyalakú Emlékkönyvet, amelyben idézik Eugenio Pacelli bíborost, a későbbi XII. Piusz, aki még 1938-ban azt mondta Munkácsy képéről, hogy „zseniális ecsetjével” prófétai vonásokat festett meg. Vagyis a magyar egyházat hamarosan elhallgattatják. Júlia anyja is ugyanezt érezte: szinte semmit nem tudott a Magyar Katolikus Egyház helyzetéről, és

akkor meglátta Munkácsy képét, ami megrendítette. Regőczy atya egyébként később neki ajándékozta ezt a festményt. Júlia anyának egész életében szívügye volt, hogy életünk középpontjában az Úrnak kell lennie, aki jelen van az Eucharishtiában. Júlia anya látogatásakor azt kérte István atyától, hogy kerüljön az Oltáriszentség ebbe a kápolnába. Egyúttal az volt a kívánsága, hogy ez a kápolna a hitélet megújulásához is hozzájáruljon. Júlia anya azt a feladatot szánta Beatrix nővérnek, hogy támogassa István atyát ebben a munkájában és azon fáradozzon, hogy a kápolna a szentségimádás, az ima és az engesztelés helye legyen.

– **A magyar egyház akkori helyzetét jellemzi, hogy nem sokkal azt követően, hogy idekerült a kápolnába, Regőczy István atyát a belügy letartóztatta, rövid ideig ismét börtönbe zárták. Végül azonban kiszabadult és 1970-ben megvette a Nagyőrszi családtól a kápolnát, a hozzátartozó területtel. Ez hogyan volt lehetséges?**

– Regőczy atya már seminaristaként is írt, karácsonyi történeteket és más műveket is, melyek először flamandul jelentek meg. Belgiumban jelentős olvasótáborral rendelkezett, sok idősebb nővér még ma is emlegeti, hogy milyen kiváló könyveket alkotott. A műveit – így az *Isten vándora* című önéletírását – lefordították, tudott venni egy kis házat az édesanyjának, Máriaremetén. Az édesanyja halálát követően átadta Lékai László bíboros úrnak, így a XXIII. János Szeretothonnak lett egy háza, ma is megvan. Regőczy atyát anyagilag is sokan támogatták, így meg tudta venni az itteni területet. Az *Isten vándorának* 1988-as megjelenését követően lett egyre ismertebb a kápolna, amit szinte évente bővített néhány méterrel. 1990-ben egy teljesen új, téglából épült kápolna is felépült a régi mellé.

– **Az imént utalt rá, hogy jövőre Budapest ad otthont a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak. A Krisztus Ügye Lelki Család karizmájához alapvetően hozzátartozik az Oltáriszentség imádata.**

– Regőczy István atya nagyon szépen előkészítette számunkra a kongresszust, mert hetven éven keresztül hangoztatta: legnagyobb dolog számomra, hogy az „Édes Jézust leesdekelyem az oltárra”. Napjában többször is misézett. XII. Pius pápasága alatt született egy rendelet, hogy a nehéz időkben sokat misézhet egy pap. Számára ez volt a legfontosabb, a legtöbb, a szentmise áldozat. Több templomban is bemutatott szentmisét. Minden hónap 6-án Esztergomban misézett, Mindszenty József boldoggá avatásáért, mivel május 6-án halt meg a bíboros, hercegprímás. Mi itt napközben folyamatosan tartunk szentségimádást, heti egy alkalommal, csütörtökön pedig este kilenctől hajnali ötig. Regőczy atya ezt még a kilencvenes években vezette be, és mi is átvettük tőle. Ez is készület a kongresszusra, és az is, hogy a Széll Kálmán térről hamar

elérhető a kápolnánk, amely reggel héttől este hétig nyitva tart. Beatrix nővér mindig itt van, mindenkinek segít, ha szükséges.

– **A kápolna udvarában van Regőczy István atya síremléke, rajta a felirat: „Szeretni és áldozatot hozni.” Ez az Eucharishtiára utal?**

– Igen. Szeretni és áldozatot hozni, ahogyan az Úrjézus szeretetből és áldozatból feláldozta magát a keresztfán, hogy életünk legyen. A szentáldozástól szentáldozásig élni, ez is felkészülés a kongresszusra. A szentmise valóban legyen a mi életünk és annak forrása, ahogyan erre a mottó is utal: „Minden forrás belőled fakad.” Tudjunk a szentmiséből mindig életerőt meríteni mások számára. Beatrix nővér és én is megpróbálunk segíteni azokon, akik lelkiileg megszorultak, hogy higgyék el: az Úrjézus valóban olyan lelki forrás az életünkben, akihez bármikor fordulhatunk. Ha a mindennapi szeretet összefonódik az áldozattal, akkor az kisugárzik a kápolnából is. Hozzánk úgy jönnek az emberek, mintha hazaérkeztek volna. A közelünkben van egy „rejtés” a GPS-keresőjátékban („Galgóczy kápolna” geoláda rejtés): a megadott koordináták alapján kell egy kis dobozt megtalálni. Sok fiatal is a visszajelzés alapján a Boldogasszony-kápolnát „a béke szigete”-ként jellemzi. Sok kereső megtapasztalja nálunk, hogy a templom csendjében is megszólíthat minket Isten.

– **A kápolnához tartozik egy Lourdes-i barlang is. Ez arra emlékeztet, hogy az engesztelő kápolna egy Szűz Máriához köthető csodából született meg?**

– Ez is benne van ebben, Regőczy atya ezért akarta: ahogy a kút völgyi kápolnának volt egy csodája, úgy Lourdes-ban is történtek csodák. István atya kapcsolatba került a lourdes-i kegyhellyel, olyannyira, hogy kinevezték ottani díszkáplánnak. El is zárandokolt egyszer Lourdes-ba, pedig már nem tudott menni, kerekesszékekben ült. Nagyon szerette Szent Bernadettet, mint ahogyan a gyermekszenteket általában is. Rajtuk keresztül tudta megszólítani a fiatalokat, a fatimai gyerekekkel, Szent Filoménával.

– **Ön is tagja a Krisztus Ügye Lelki Család közösségnek. 2013. június vége óta a Kút völgyi Szűz Mária Engesztelő-kápolna igazgatója. Személyesen is ismerte Regőczy István atyát. Milyen érzés az utódjának lenni?**

– Nagyon nagy öröm, megtiszteltetés és felelősség. Regőczy atya *Isten vándora* című könyvét a nyolcvanas évek végén, még gyermekként olvastam, az unokatestvéreimmel együtt. Óriási élmény volt számunkra. A kilencvenes évek közepén ismertem meg személyesen, egészen a haláláig intenzív kapcsolatban voltam vele, sokat vittem kocsival ide-oda. Kezdo papkoromban a Wekerle telepen káplánkodtam, de hetente többször ide jöttem, koncelebráltam István atya miséin. Az *Isten vándora* utolsó lapján azt írta, reméli, hogy a fiatal pap, András majd egyszer átveszi tőle a kápolnát. A közösségünk nagyon

hálás Erdő Péter bíboros atyának, mert egyházbiztosan is rendbe tette ezt a kápolnát, titulust adott neki, ő nevezett ki engem kápolnaigazgatónak 2013-ban, Regőczy atya halála után. Küldetésnek tekintem ezt a szolgálatot. Regőczy atya azt kérte, hogy sokat imádkozzunk itt. Ez a kápolna egyrészt meghívás a hívek számára, hogy jöjjenek, másrészt viszont azok, akik rendszeresen jönnek, beimádkozzák a kápolnát. Sokak számára lelki felüdülés, megnyugvás ez a hely. Regőczy atya a magyarság engesztelő kápolnijának nevezte. Még Mindszenty bíboros idejében, 1946-ban adott ki egy körlevelet a püspöki kar az engesztelésről, hogy a hívek imádkozzanak hazánk lelki megújulásáért, és ezt Regőczy atya átvette.

– **Az engesztelés szót sokan sokféleképpen értelmezik...**

– Az engesztelés jelentése röviden: törekedni az életszentségre. Észrevenni azt a kegyelmet, ami dolgozik bennünk a keresztség óta. Rendszeres szentgyónás, szentáldozás, szentségimádás a templomban. Hogyan szerethetnénk még jobban Jézust és az Ő Egyházát. Sokan hozzák ide a szívükben hordozott szándékaikat, imát a betegekért, szenvedőkért, békét kérve a családban, a világban, az egységért. Mindez a mindennapokban érinti az embert. A mi kápolnánkban sokat imádkoznak a hívek. Ha valaki eljön közénk, megtapasztalhatja, hogy a Jóisten a szentmisén, a szentségimádásban, a csendben olyan lelkierőt, forrást ad nekünk, amiből a mindennapokban is meríthetünk.

– **Élő vizek forrása...**

– Regőczy atya mondta, hogy az élő vizek forrása Jézus szíve, ami egyúttal itt dobog az Eucharisziában. Ő mindig összekapcsolta az Eucharisziát az életünkkel. Nem két külön valóság a szentmise, az Eucharisztia és az életünk, hanem egy. Csak komolyan kell vennünk a Jézussal való találkozást, újra és újra az Ő jelenlétében kell kerülnünk. Ez sokak számára adhat vigaszt, lelkierőt.

– **A lényeg, hogy engedjük működni a szívünkben élő Jézust?**

– Ő csak erre vár, mert gyakran mi vagyunk az akadálya annak, hogy nem veszünk tudomást róla. Júlia anya fogalmazta meg: a szívünknek mindig Istennél kell lennie, a két kezünknek meg a két lábunknak pedig a mindennapokban. Ezt a lelkületet tanulta meg Regőczy atya Júlia anyától. Mivel helyzeténél fogva Regőczy atya gyakran érezte magát egyedül, Júlia anya a lelki támasza volt neki. Ezt fejezte ki az ötven évvel ezelőtti látogatása is, hogy a földrajzi távolság ellenére sincsenek messze egymástól. Mi, akik rendszeresen imádkozunk a kápolnánkban, ugyancsak azt érezzük, hogy nem vagyunk távol az Úr Jézustól. Közel van hozzánk, ahogy Júlia Anya sírfelirata jelzi, az Eucharisziában „keres minket, örködik felettünk és vár ránk”.

(Bodnár Dániel/Magyar Kurír, 2019. augusztus 24.)

Nem akarjuk meghallani

Volt a zsinagógában egy ember, akiben egy tisztátalan démon lelke volt. Ez hangosan kiabálta: „Hagyd abba! Mi közünk egymáshoz, názáreti Jézus? A vesztünkre jöttél? Tudom ki vagy: az Isten Szentje.” Jézus ráparancsolt: „Elhallgass és menj ki belőle!” Erre az ördög a földre sújtotta, kiment belőle, anélkül, hogy bajt okozott volna neki. (Lk 4,33-35)

Sokakból ördögök mentek ki, így kiáltozva: „Te az Isten Fia vagy!” De ő rájuk szólt, s nem engedte szóhoz jutni őket, mert hisz tudták, hogy ő a Krisztus. (Lk 4,41)

Amikor meglátta Jézust, a földre vetette magát, s ilyeneket kiabált: „Mi bajod van velem, Jézus, a magasságbeli Istennek a Fia? Könyörgök, ne bánts!” (Lk 8,28)

A Szentírásban lejegyzettek közül három példát emeltem ki, melyben a sátni személy, vagy személyek határozottan, hangosan kijelentik Jézusról, hogy ő ki is valójában. Jézus környezetében ez sokszor előfordult, mely az őt körülvevő emberek tanítása is volt egyben. Tehát akinek füle és szeme volt, az a sok-sok csoda láttán és ezek hallatán egyértelműen be tudta azonosítani az ő személyét. Amikor Jézus nem akarta magát felfedni saját szavaival, akkor is gyakran előfordult, hogy a sátni személyek a hallgatóság, a nép, a hívek tudtára adták, hogy Jézus az Istennek Fia.

Azoknak, akiknek a szíve nyitott volt, azoknak innentől egyértelmű volt, hogy az Isten akkor, Jézusban küldte el Fiát az emberiség megmentésére.

Akiknek a szíve zárva volt, azok csak evilági módon tudtak gondolkodni, és ezért nem akarták meghallani ezeket a kijelentéseket. A hallani és meghallani között igen nagy különbség szokott lenni, egészen más cselekedetre ösztökél az egyik és a másik. Az ember evilágon él, az evilági rendszerekben kell, hogy gondolkodjon a hétköznapi intézéseiben, melyben viszonylag otthonosan be tudja magát rendezni. Jól elvan ezekkel a viszonyokkal. Ezekből a viszonyokból nehéz kilépni egy teljesen más dimenzióba – hiszen az Isten dimenziója teljesen eltér az evilágiaktól. Ez az, ami igen megnehezíti sok ember számára, hogy egy-egy ilyen kijelentést meghalljon. Inkább elengedi a füle mellett, úgy egyszerűbb az élet kezelése – a szokásos „langyos lábvíz”.

Jézus azonban azt mondta, hogy tüzet hozott közénk, a szeretet tüzét, mely képes megváltoztatni minket és a minket körülvevő világot. Nem csak képes megváltoztatni, de szükségszerű is, hogy megváltoztassa, hiszen evilág nem az Istené, hanem a bukott ellenségéé.

Nekünk szabad akaratot adott az Isten, hogy szabadon választhatunk az evilági és a túlvilági dolgok között. Egy igazi probléma van, hogy evilágban növünk fel, evilághoz szokunk, és a megszokottból egy általunk nem tapintható, igazából csak a hit világával érzékelhető másik világ felé mozdulni, illetve lelkiileg egyre inkább abban élni nagyon nehéz, miközben mégis evilágban meg kell cselekednünk számtalan dolgot, mely kötelességünk is.

Ezért nem akarták sokan meghallani a sátáni személyek tanúságtételét Jézus Krisztusról, hiszen akkor sokat kellett volna változtatni az életükön. Ezért feszítették keresztre végülis Isten Fiát.

Nekünk is nagyon nehéz – a ma felvilágosodott emberének különösen – Jézus követése. Nehéz elfogadni őt, nehéz igazán hinni, hogy velünk van az Oltáriszentségben tapintható módon, és tapinthatóság nélkül is körülvesz minket, kegyelmével igyekszik segíteni mindannyiunkat, ha engedjük, ha kérjük. Valljuk be magunknak őszintén, hogy az Evangélium által előttünk kirajzolódó Jézus Krisztusban igazán mélyen hinni egy egész életre szóló kihívás. Ehhez sokszor le kell mondanunk élvezetes, jó dolgokról, vállalnunk kell kellemetlen, néha nehéz feladatokat, fájdalmas, böjtök viselését, mely fejében azért rendszeresen kapunk komoly lelki örömeket, melyek felülmúlják az evilági örömek röpké szalmaláng mivoltát. De meg kell dolgozni érte.

Nagyon nehéz az Evangélium szerinti élet megélése közben eldönteni egyes helyzetekben, hogy merre tovább, hogyan tovább. Ezt Isten is tudja. Azt is tudja természetesen, hogy most nehéz idők, a végidők vannak, melyben igyekszik segíteni minket. Azt is tudja, hogy még nem jöhet el személyesen, ezért prófétákat, látnokokat küld, ezért saját Édesanyját a Szűzanyát is küldi, hogy rajtuk keresztül mondatokba foglalva találkozassunk azon kérésekkel, figyelmeztetésekkel, melyek igen komolyan tudnak segíteni nekünk a napi életünk minél igazabb megélésében, hitünk növekedésében.

Ilyen csodálatos hely Szőkefalva, ilyen csodálatos, tálcán kínált lehetőség a Fény Királynőjének üzenetei számunkra, híveknek és papoknak egyaránt. És most itt hadd tegyem fel újból a kérdést magamnak is és nektek is kedves testvéreim, hogy meg akartuk-e, meg akarjuk-e hallani a Fény Királynőjének üzeneteit?

23 alkalommal volt nyilvános jelenés, abból 21 alkalommal hangzottak el üzenetek. Meg akarjuk-e hallani ezeket az üzeneteket? Be akarjuk-e építeni hétköznapi életünkbe az abban foglaltakat? A Szűzanya szelíden figyelmeztet, hogy nehéz idők állnak előttünk, melyek valószínűleg elég hirtelen fognak megérkezni, és aki nincs felkészülve rá, nehogy úgy járjon, mint a Jézus példabeszédéből ismert balga szüzek. Akik ugyan szüzek voltak, tehát tisztán

éltek, de mégsem voltak Jézus jövetelére igazán felkészülve, csak úgy immel-ámmal. Nagyon súlyos választ kaptak a Fiútól!

Meg akarjuk-e hallani, hogy készüljünk rendszeres imával és böjti lemondással. A többit majd kiegészíti a Szűzanya. Rendszeresen igyekezzük imádkozni a rózsafüzért és a kereszttut. Ezt a kettőt kéri kiemelten a Fény Királynője! Meg akarjuk-e hallani, meg akarjuk-e valósítani hétköznapijainkban – vagy elengedjük a fülünk mellett, hiszen olyan sok evilági teendők van. Előbb azokat meg kell tenni, majd utána. De lesz-e utána, mi lesz utána, nem tudhatjuk. Egy magyar közmondás jut eszembe: „majdra a zsidó sem ad”. Hát a majdra mi se adjunk, tegyünk meg mindent, hogy lassan, de mindenképpen változtassunk életvitelünkön, szánjunk fél évről fél évre egyre több időt Istenre, az imádságra, ahogy azt a Fény Királynője kérte.

Ez nem könnyű a mai rohanó világban. De fel szeretném hívni mindenki figyelmét, hogy van egy komoly közbenjárónk, aki ebben tud segíteni. Forduljunk Rózsikához, kérjük segítségét mindenféle problémánkkal. Ő tud segíteni. Kérjük közbenjárását!

Rózsika! Te, aki óriási lelki erővel vállaltad a végtelenül sok szenvedést lelkek megmentésére, te, aki oly sok időt szántál imádságra, lelki beszélgetésre a Szűzanyával, Jézussal, kérünk, segíts meg minket, hogy példádát követve el tudjunk indulni mi is ezen az úton, hogy hitünk növekedése érdekében – a Fény Királynője kérésének engedve – egyre több időt tudjunk szánni imádságra, Krisztus a mi Urunk által. Ámen.

Jánossy Gábor

(2019. 09.17-én elhangzott elmélkedés Szőkefalván)

A pápákról Malakiás jövendölése

Az égi üzenetekről

„Ne oltsátok ki a Lelket, s a próféta beszédét ne vessétek meg. Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg.” (Tessz1. 5, 19-21)

IX. Piusz pápa is megjövendölte, hogy az Egyház szörnyű megpróbáltatásai után, amikor a démoni erők egy évszázadon át egyenesen az Egyház kapuit ostromolják, „nagy jel adatik a világ számára, amely félelemmel vegyes tisztelettel tölti majd el a világot”.

„Bizony semmit sem tesz az Úr Isten anélkül, hogy titkát ki ne nyilatkoztassa szolgálóinak, a prófétáknak. Ordít az oroszán: ki ne remegne? Szól az Úr Isten: ki ne prófétálna?” (Ámosz 3:7-8)

„Kiöntöm továbbra is a tanítást próféta szóval, azoknak juttatom, akik bölcsességet keresnek, és **nem hagyok fel veled nemzedékről nemzedékre, míg el nem jön a szent korszak!**” (Sírak Fiának könyvéből, 24,46.)

Malakiás pápa-jóslatairól

„...A profetikus felsorolás néhány szavas jellemzéseket tartalmaz az egymást követő pápákról...”

Az elmúlt évszázadok során, amikor az uralkodó pápa életkora vagy egészségi állapota miatt időserűvé vált az utódlás kérdése, újra és újra felbukkant a XII. században élt Szent Malakiásnak, az írországi Armagh püspökének tulajdonított prófécia. A profetikus felsorolás néhány szavas jellemzéseket tartalmaz az egymást követő pápákról. A teológusok, történészek és érdeklődő laikusok késhegyre menő vitát folytatnak a lista valóságáról. Malakiás római útján élte át látomását, s utána az „idők végezetéig” sorban következő 112 pápáról (más értelmezés szerint 111-ről plusz a számozás nélküli utolsó „kakuktojásról”) feljegyezte vízióit.

A hagyomány szerint Malakiás római útján élte át nevezetes látomását, amely után a „idők végezetéig” sorban következő 112 pápáról (más értelmezés szerint 111 pápáról plusz a számozás nélküli utolsó kakuktojásról) feljegyezte látomásait. Ezek a leírások legtöbbször a pápa családjának címerére, illetve az uralkodásuk során bekövetkezett fontos eseményre utalnak.

Azt a szkeptikusok is elismerik, hogy a lista a nyilvánosságra kerülése óta nem változott. Az eltelt 450 évben viszont az egymás után következő egyházfők közül sokra jól ráillett a vonatkozó latin nyelvű szimbolikus jellemzés.

A kortárs 20. századi pápák sora a listában 102.-ként következő XIII. Leóval (1878-1903) kezdődik, akit Malakiás a Lumen in coelo (fény az égből)

leírással jellemez. A pápa címerét üstökös ékesítette. Az Ignis ardens (lángoló tűz) X. Pius (1903-1914) volt, akinek uralkodása idején kitört az első világháború.

A 104. pápa, aki a Religio depopulata (elnéptelenedett vallás) jellemzést kapta, talán a kommunizmus térnyerése miatt, XV. Benedek (1914-1922) volt. Pastor angelicus (angyali pásztor) néven szerepel XII. Pius (1939-1958), Fides intrepida (rendíthetetlen hit) volt XI. Pius (1922-1939) névjegye, míg a Pastor et Nauta (pásztor és tengerész) a megválasztása előtt Velence püspökeként dolgozó XXIII. János (1958-1963) lehet.

A lista 108. rekordja a Flos florum (virágok virága) néven jellemzett VI. Pál (1963-1978), akinek milánói érseki címerét valóban három hercegi lilium ékesítette. A De medietate Lunae (a félholdból) I. János Pál (1978) volt, aki reformokat beharangozó, gyanúsán rövid (alig 33 napos) uralkodását éppen félholdkor kezdte.

Az 1978-ban a pápai trónt elfoglaló II. János Pál a sorban a 110., a rá vonatkoztatott leírás pedig De labore Solis („a nap vajúdásából”, azaz „a napfogyatkozásból”). Karol Wojtyła, Krakó érseke 1920. május 18-án született a lengyelországi Wadowicében, egy napfogyatkozás idején.

A 111. szám alatt jegyzett pápa a Gloria olivae „az olajfa dicsősége” jellemzést kapta. Ratzinger bíboros a XVI. Benedek nevet vette fel. Ez utalhat Szent Benedek rendjére, aminek jelképe az olajfa.

Utána szám nélkül következik Petrus Romanus (Római Péter, vagy római szikla), akinél az egyetlen hosszabb szöveg szerepel.

„In psecutione extrema S.R.E. sedebit Petrus Romanus, qui pasceat oues in multis tribulationibus: quibus transactis ciuitas septicollis diruetur, & Iudex tremendus iudicabit populum suum. Finis.” Eszerint amikor ez az illető kerül a pápai trónra, a végső üldözés után „Róma lerombolják, és a félelmetes Bíró fogja itélni az ő népét. Vége.”

Szőkefalva 5. titka:

Eljön az idő, amikor az Egyház mérlegre kerül. Eljön az idő, amikor a papok tévelyegni fognak. Megölelik azt az utat, amelyik vesztükbe vezet. Amikor úgy látszik, hogy minden összeomlik, akkor fog győzni az Egyház, mert jönni fog egy Péter nevű pápa, aki a győzelem útjára vezeti az Egyházat. (Ez a titok 2008.04.04-én lett nyilvános)

Nagy szorongattatás

2019. szept. 26. Az Úr Jézus az antikrisztusról: „Ő testi ember, de annyira birtokba vették a démonok, hogy általuk tesz feltűnő csodákat. Ezek a csodák nem azért lesznek, hogy másokat segítsenek, hanem egyedül azért, hogy feltűnőséget keltsen, és magáról vonzó képet alkosson. Vigyázatok, óvakodjatok tőle, mint a farizeusok kovászatól!

A sátán az összes csatlósával (démonok, ördögök) a legádázabb szellemi és fizikai harcot folytatja a lelkek vesztére. Mindenkit kárhozatba akar taszítani. Ezért mondtam: akkora lesz a szorongatás, amilyen még soha nem volt, és nem is lesz. Ezért rövidíttem meg az időt, mert, ha lehetne, még a választottakat is elbuktatná.

Gyermekeim! Látjátok, mennyire megrövidültek a napok. Az évek és az évszakok sasszárnyakon repülnek. Mindezt azért tettem, hogy még kevesebb ideje legyen a sátánnak a lelkek megrontására és elvesztésére.

Gyermekeim! Imádkozzatok! Higgyetek rendületlenül Bennem és az Evangéliumban! Adjátok át az életeteket Nekem, mert csak így menthetitek meg! Ne féljete a vértanúságtól! Ez most a ti korszakotok kísérő jelensége. Akik nem hódolnak be a fenevadnak és csatlósainak, azok szinte kivétel nélkül mind vértanúságot fognak szenvedni. Leginkább fizikailag, de akiket kimentek, azok lelkileg.

Gyermekeim! Nekem minden egyes emberrel örök tervem van. Minden mögött Én állok. Én engedem meg ezt a hatalmas üldözést azért, hogy különválasszam a juhokat a kosoktól, az igazakat a képmutatóktól. De meghagyok egy szent gyökeret, karomat fölöttük tartom: ők sértetlenek maradnak. Amikor itt lesz az ideje, kiragadom őket ebből a siralomvölgyből, biztonságos helyre helyezem, majd visszateszem őket az elkészült paradicsomba, a megújult világba, amit Én alkotok újjá. Ők lesznek a szent gyökér, amely újra kihajt, kisarjad és elszaporodnak a Földön. Kimentek számukra pásztorokat, akik majd tanítják őket. Akkor olyan mértékben árasztom ki a Szentlelket, mint még soha. Mindenki érzékelné fogja a jelenlétét, hallani fogja szavát, és meg fogja tapasztalni vezetését. Ezt a csodálatos boldogságot, paradicsomi állapotot ma elképzelni sem tudjátok. De higgyetek benne, mert szavaim valóra válnak a maguk idejében.

Drága gyermekeim! Most olyan borzalmas dolgoknak lesztek tanúi, ami még soha nem volt a Földön, és nem is lesz. Mielőtt beköszönt az ezer éves béke csodálatos uralma, ez a világ egyre jobban rettenetes, pokoli harcok színterévé válik. Jeruzsálem pusztulása előképe a világ pusztulásának. Itt sem fog maradni kő kövön, amit le ne rombolnának. Ezt nem csak fizikai értelemben

kell érteni, hanem szellemi értelemben még inkább. Lucifer arra törekszik, hogy akkora káoszt teremtsen, amit az emberek nem képesek átlátni, és így ejtse őket foglyul, áldozatul. Ő a legnagyobb szétdobáló. Fölforgatja a világot, falakat épít, nemzetek, társadalmi csoportok és vallások között.

A nagy ál-egység a legnagyobb hazugság, ami soha nem létezett, és nem is fog. Mint ahogy a tűz meg a víz nem fér meg együtt, úgy ezek a különböző vallások sem. Szent Pál ezt írta: „Ne húzzatok egy ígát a hitetlenekkel! Mi köze az igazságnak a sötétséghez? Hogyan hozható össze Krisztus Beliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlenhez? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Márpedig mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogy Isten mondja: Közöttük lakom majd és közöttük járok, az Istenük leszek, ők meg a népem. Ezért távozzatok körükből, és különüljete el tőlük – mondja az Úr –, s tisztátalant ne illessetek. Akkor fölkarollak benneteket és atyátok leszek, ti meg a fiaim és a lányaim lesztek – mondja az Úr, a Mindenható.” (2 Kor 6 14-18) Ti sem lehettek egységben hazug tévtanokkal, mert vagy az igazságot, az igaz Istent, Engem követtek, Aki Út, Igazság és örök Élet vagyok minden követőm számára, vagy a kénkőves tóban találjátok magatokat, ami a tévtanítóknak készült.

Soha ne higgyetek ekkora hazugságban, hogy az eretnekek meg az igazak egységben lehetnek! Csak akkor lesz egy akol és egy pásztor, ha minden ember kivétel nélkül becsatlakozik az Általam alapított katolikus, egyetemes Anyaszentegyházba. Ha közösen megvallják a Hiszekegyet, és leborulva imádnak Engem az Oltáriszentségben, Aki abban valóságosan jelen vagyok. Hatalmas kincs az Eucharisztia, amit azért alapítottam, hogy egységbe kovácsolja a nemzeteket, és erőforrás legyen számotokra ebben a kietlen pusztában, siralomvölgyben. Úgy tekintsetek Rám az Eucharisziában, mint egyedüli olyan táplálékotokra, amely megerősít minden harcban, védőpajzs a sátán ellen, és életben tartja lelketeket. Nincs a Földön ehhez hasonló táplálék, amely felülmúl minden energiát és minden frissítőt, mert Én, a mindenható Isten trónolok benne. Oltalmazlak és védelek benneteket, erősítelek és indítalak, hogy fölismerjétek, mi az Isten akarata, és azt meg is tudjátok tenni.

Megáldalak titeket, Szívem túláradó, örök szeretetével, megerősítő áldással az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

Az Úr nagyon szomorú volt, de egyben haragos is, amikor az ördögökről, a támadásokról, meg a harcról beszélt. Ezt mondja az Úr: „a migránsok csak eszközök, hogy a nagy felfordulást véghezvigyék. Ők félrevezetett, szerencsétlen, kizsákmányolt emberek, akiket szintén áldozatnak szánt a sátán.”

(Jézus Krisztus üzenete Mária Juliannán keresztül)

Az Antikrisztus egy csodálatos ember lesz – az üzenetek, látomások szerint – aki sok csodát fog véghezvinni. Vigyázni kell, mert áldásait fejfel lefelé fordított kereszttel fogja adni.

Jézus Krisztus azt mondta, hogy ugyanúgy jön el, amint elment. Ő felhőkön ment el, tehát felhőkön kell visszajöjjön, várhatóan nem is fogja a földet érinteni, csak felhőkön lebegni. Így fogja Oltáriszentséges uralmát megalakítani a Jelenések Könyve szerinti ezer évre. Ez egészen eltérő jelenség, mint ami várható az Antikrisztus jelenlétét illetően, aki a földön élő emberként mondja magát majd Krisztusnak.

A muzulmánosság és Európa

Az év folyamán több Mária ünnepnél is említésre került a muzulmánosság elleni küzdelem, a kereszténység védelme a muzulmánokkal szemben, mely alapjaiban a muzulmánosság 666 körüli megalakulása óta, kb. 1500 éve létezik. Ezek az ünnepek a következők:

Keresztények Segítsége, május 24. (a töröknek is mondott muzulmán támadások közben kért segítségekre emlékezés, és Nándorfehérvár, Eger győzelmének, illetve Buda visszafoglalásának ünnepe),

Mindenkor segítő Szűz Mária, június 27. (muzulmánoktól történő megszábadulás, illetve az elhurcolt rabok esetleges visszatérésekor behurcolt fertőzések, járványok terjedése esetére),

Mária Királynő, augusztus 22. (Bécs visszafoglalása a muzulmánoktól), és

Rózsafüzér Királynője, október 7. (a Lepantói csatában a jelentős túlerőben levő hódító muzulmánok visszaverése fölötti győzelem ünnepe)

A mindenkori pápa székhelye Rómában, Vatikánban alakult ki, ezért is beszélhetünk arról, hogy Európa a kereszténység védőbástyája. Természetesen a történelem viharaiiban igen sokminden történt, mégis évszázadokat tekintve ez a kijelentés megállja a helyét. Ez az a földrész, melyet a muzulmánosság már bő félig elfoglalt, amikor – égi segítséggel – sikerült mégis visszaverni a muzulmán behatolást, és újból kereszténnyé válhatott Európa. Az egy következő kérdés, hogy a keresztények egysége 500 éve megbomlott a protestánsok kiválásával, mégis Európa keresztény maradt. A mai Úniós vezetés még a kereszténység szóról sem akar hallani, nemhogy annak védelméről. Ezért is érthető,

hogy a muzulmánosság beáramlása ellen érdemben semmit nem tesznek, sőt igyekeznek minden ilyen irányú cselekményt gátolni.

Nekünk magyaroknak van egy konkrét emlékünknél, Buda várának elfoglalásáról. A muzulmánok cselhez folyamodtak, és turistáknak álcázott harcosok szivárogtak be a Budai Vár területére, majd a ruhájuk alatt rejtett szabályjukat egy vezényszóra előrántva belülről fegyverezték le az őrséget. Így foglalták el Buda Várát a keresztényektől. Érdekes itt elgondolkoznunk egy 2016-ban elhangzott elemzés részletén.

Részlet „Az iszlám véres történelme egy amerikai szemszögéből” című cikkből:

„A másik dolog, amiről tudnotok kell, az a hudajbijjai szerződés, amely a háború iszlám alapelve, és annak a modellje, hogy hogyan kell átverni az ellenséget, amikor a muszlimok kénytelenek békeszerződést aláírni az ellenséggel. És ez Mohamed próféta példáján alapul. Amikor Mohamed próféta Medinában élt, rendszeresen megtámadta a mekkaiak karavánjait. Egyik nap, amikor megtámadta őket – mert így jutott hozzá a zsákmányhoz, hogy kirabolta őket és a zsákmányt szétosztotta emberei között. Így tudott embereket toborozni, mivel így tudtak munka nélkül pénzt keresni. Szóval megtámadta a mekkai karavánokat, de amikor rájött, hogy Hudajbijjában nem tudja legyőzni a mekkaiakat, akkor aláírt velük egy tíz évre szóló békeszerződést. Ismerős ez nektek? A 10 évre szóló szerződés szerint nem fogja megtámadni őket, békében élnek velük, és nem fog háborút indítani ellenük. Mohamed arra használta a szerződést, hogy két éven át fejlesztette hadseregét. Majd amikor úgy látta, hogy már eléggé erős ahhoz, hogy megtámadja az ellenséget, amikor a legkevésbé várták – mivel ők abban a tudatban voltak, hogy van egy élő békeszerződésük Mohameddel – Mohamed két év múlva megszegte a szerződést, és megtámadta őket, és Mekka 24 óra alatt elesett, mivel nem számítottak a támadásra. És ez lett az iszlámban a háború alapelve.” (Brigitte Gabriel, 2016-ban, USA) (Tengernek Csillaga, 2016, XXI/3.)

Ilyen szempontból vizsgálva döbbenetes a helyzet ma Európában. Érdemben ugyanaz történik, mint Buda Várának elfoglalásakor. Kisebb csoportokban érkeznek 30 év körüli férfiak, ma már százezrével, és szétszóródnak Európában. Ők hivatalosan csak bevándorlók, ahogy annak idején turistának nevezték magukat – ártatlan emberek. Olyan, mintha csak egy vezényszóra várnának. De az előbbi történetet olvasva felmerül a kérdés, hogy mikor lesznek annyian, hogy elég erősnek érezzék magukat, hogy mindenki a maga helyén elinduljon támadni, a muzulmán hit térhódítása érdekében?

És itt kell visszatérjünk ünnepeikhez. Miről is szólnak jeles ünnepeink? Arról, hogy a muzulmánosság ellen a leghatékonyabb, amit tehetünk, a Szűz-

anya segítségének megkérlelése. A mai Európát eláramló muzulmánssággal szemben csak ebben bízhatunk, hogy amennyiben hatékonyan tudjuk megkérni a Szűzanya, a magyarok örökös Királynője segítségét, akkor van esélyünk, hogy a muzulmán térhódítástól megszabaduljunk. Ezért is nagyon szükséges a folyamatos és egyre többeket magában ölelő engesztelésre, hazánkért, és azon keresztül Európáért és a Világért. Ezért mondhatjuk, hogy *térdre magyar!* Emberileg tehetünk elég sok mindent, de az igazi megoldást kizárólag az égiektől várhatjuk, azt pedig ki kell imádkozni! Cselekedjünk még ma, cselekedjünk minél többet, minél gyakrabban, ne csüggedjünk! Imádkozunk hazánkért!

Jánosy Gábor

Nem hittem a szememnek

Egy őslakos ex-sámán amerikai unokája megdöbben, amikor meglátta a videót egy amazóniai vallási szertartásról, ami ezen a héten Vatikánban zajlott.

„Láttam a ceremóniát, ami a vatikáni kertben zajlott, és nem hittem a szememnek.” – mondta Rexcrisanto Delson a LifeSiteNews-nak. „Voltak ott bálványok, sőt még egy ferences is részt vett” – folytatta.

„Később megtudtam, hogy egy amazóniai törzs vezetője megerősítette, hogy tisztán pogány szertartás volt. Azok a katolikusok, akik részt vettek és támogattak egy ilyen ocsmány dolgot, nem tudták, hogy ez pogány dolog?”

Delson azt mondta, hogy még ha nem is tudták, akkor most meg kell tudniuk.

„Innentől kezdve nincs mentség azt állítani, hogy nem tudták, hogy megsértik az első parancsolatot” – mondta, és idézte a Zsoltárok 95,5-et, mondván: „*a pogányok istenei bálványok*”.

A vatikáni szertartás arra emlékeztette Delsont, akinek igorot ősei vannak, hogy ő is megcsúszott egyszer saját múltjában, amikor „nem tudatosan, de részt vett” egy pogány igorot vallási szertartáson.

„Azt hittem, hogy a gangsákon (kézben tartott gong) játszani ártalmatlan, mielőtt elkészítettük a levágott csirke hagyományos ételét” – mondta.

„Az imákat egy igorot sámán mondta, aki egy másik igorot törzsből származott. Később megtudtam tőle, hogy valóban megidézett istenségeket” – folytatta.

„Később elmentem meggyónni, és soha többé nem tettem ezt. Amikor gondolkodom ezen és azokon a dolgokon, melyeket Fr. Chad Ripperger ördög-

üzőtől tanultam, hogy kinyitjuk a kapukat a démonok előtt, amikor vétkezünk, üdörös lettem, amikor láttam, hogy ezt megengedik a Vatikánban.”

Az igorot törzsek a Fülöp-szigetek felvidékeiről származnak. Delson elmondta, hogy az Amazonas őslakos törzseinek ugyanazt a katekézist kellene kapniuk, amit egy lengyel szent ajánlott az igorot törzs számára.

„Bárcsak az Amazonas bennszülött lakói valami hasonlót hallhatnának, mint amit az őslakos igorotok II. János Pál pápától, amikor 1981-ben a Fülöp-szigeteken a Cordillera hegységbe látogatott” – mondta Delson.

„Az egyes törzsek említése után kifejezte elismerését és együttérzését kultúránkat illetően, és azzal fejezte be: 'Mindezek mellett az Egyház soha nem felejt el szellemi küldetésének elsőbbségét, emlékezve végső céljára, hogy minden férfit és nőt elvezessen az örök üdvösséghez Krisztusban' – emlékezett vissza Delson.

A vatikáni kerti ceremóniával kapcsolatban ezt a következtetést vonta le:

„Ennek a színódusnak az üzenete ellentmond János Pál pápa akkori üzenetének. Ahelyett, hogy az őslakosokat elvezetné a megváltásra, úgy tűnik, hogy ennek az ellenkezője zajlik.”

Delsont feldühítette egy osztrák születésű brazil püspök meggyőződése, hogy az Amazonas őslakosai nem képesek megérteni vagy elfogadni a cölibátus papi hivatást.

„Most hallottam, amit Kräutler püspök mondott az őslakosokról, akik nem értik a cölibátust” – mondta a LifeSiteNews-nak.

Így folytatta:

Őslakosként ezt nagyon sértőnek tartom. Meg nagyon rasszistának is tartom. Ezek az emberek, akik hisznek ilyen dolgokban, úgy tűnik, hogy elfelejtették a misszionáriusok szerepét a múltban, amikor az elsődleges szándék és cél az emberek megtérése és megkeresztelése volt – lelkük megmentése érdekében.

Ez a püspök nem érti meg, hogy az őslakosok azért nem értik a cölibátust, mert értelmüket még nem táplálták katolikus hitünk igazságával. Természetesen küzdhetnek azzal a gondolattal, hogy egy férfinak nincs felesége, mert ez idegen számukra. Nem ők az elsők, akik ezt gondolták.

Biztos vagyok benne, hogy amikor a belga papok és misszionáriusok elkezdték pogány igorot őseim evangelizálását, ők is azon tűnődtek, vajon miért nincs ezeknek az embereknek feleségük. Számukra ez nem természetes. Pontosan ezért kellett őket megtanítani katolikus hitünk „természetfeletti” tanítására. Hogyan vezethet el valakit saját akarata a papsághoz, ha értelmét nem táplálták az Igazsággal? Nem vezethet. Ez az oka annak, hogy az Egyháznak

az őslakosok szellemének felemelésére kell összpontosítania, ahelyett, hogy leereszkedne az őslakosok pogány hitére és gyakorlatára.

Pogány őseim a természeti törvényekben gazdag spiritualizmusban gyökereztek, ami termékeny talajként szolgált számukra a katolikus hitünk magjának növekedéséhez és virágzásához. Miután megfelelő módon katekizálták őket, világos lett számukra, hogy a fejedelmek és a hamis istenek imádása nem helyes. Miután megismerték a papságot és a pap mint *persona Christi* jelentőségét, megértették az igazságot a cölibátusról.

Delson saját nagyapja pogány sámán volt, és Delson elmondta a LifeSiteNews-nak, hogy katolikus anyja, a sámán lánya annyira aggódott apjának lelke miatt, hogy magára vállalta, hogy megtéríti őt a katolikus hitbe.

„Ez az, ami hiányzik az amazóniai szinóduson – a valódi aggodalom az őslakosok lelke miatt” – jelentette ki Delson.

„Számptalan igorot, amikor megmutatták és megtanították nekik az Igazságot, elegendő intelligenciával rendelkezett ahhoz, hogy kövessék [azt], és megkeresztelkedett keresztényekké váljanak, mert az embernek az a rendeltetése, hogy a jó felé haladjon” – folytatta.

Az Amazonas bennszülött lakosságának is meg van az értelme és [a lakosság] termékeny talaj az Igazság számára. Nem ostobák. Csak meg kell tanítani nekik az igazságot.”

Delson elmondta, hogy a Fülöp-szigetektől származó őslakosként nem szólhat közvetlenül az Amazonas bennszülött törzseiért, és neheztel azért, hogy őket ürügyként használják „a házas papok programjának előmozdítására”.

„[Ez] megint a megfelelő hitoktáson múlik, ami manapság sajnos hiányzik” – jelentette ki.

„Az embernek a jó felé kell haladnia, és minden, amire őseimnek szüksége volt, az a katolikus hit, hogy megvilágosítsa a természeti törvényekben rejlő okokat. A szinódus súlyos hibát követ el, amikor elszakadnak az evangelizációtól, ami a múltban sok igorota és más őslakos megtéréséhez vezetett.”

(Vatican City, 2019. október 11., LifeSiteNews)

(karizmatikus.hu, 2019. október 15.)

Óvakodjunk a báránybőrbe bújt farkasoktól!

A Hittani Kongregáció előző prefektusa a pán-amazóniai szinódusról, a „viri probati”-ról, a helyénvaló kritikákról, Ferenc pápa megválasztásáról, a keresztények és az iszlám viszonyáról.

Az osztrák kath.net katolikus híroldal még a pán-amazóniai szinódus megkezdése előtt, szeptember 5-én készített interjút a német Gerhard Müller bíborossal, a Hittani Kongregáció előző prefektusával. Az alábbiakban ennek az interjúnak a teljes szövegét közöljük, magyar fordításban.

kath.net: Októberben Rómában kerül sor a pán-amazóniai szinódusra, amelyet Ön már előre többször bírált. Összefoglalná még egyszer dióhéjban, mik a fő kritikai meglátásai a szinódussal kapcsolatban?

Gerhard Müller: A szinódust nem bíráltam, örömmel fogadtam azt a szándékot, hogy az Egyház gondot fordít a bolygónk e fontos területén élők evangelizálására és újraevangelizálására. Az előkészítő dokumentum azonban figyelmen kívül hagyja a kinyilatkoztatott hit lényeges tartalmait. Hiányolom a kapcsolódást a II. Vatikáni Zsinatból a *Dei verbum* kinyilatkoztatás-fogalmához, és a *Lumen gentium* egyházfelfogásához.

Egy püspöksüveget viselő teológiai antitalentum úgy vélte, hogy az Instrumentum laboris nem más, mint a „*Laudato si*” enciklika alkalmazása, és mint ilyen, a pápa tévedhetetlen tanítóhivatalának kifejeződése, amely viszont Isten szava fölött áll, illetve közvetlenül mellette, mint a kinyilatkoztatás egyik forrása. Ezek szerint tehát aki az Instrumentum laboris teológiai kritika alá veti, az eretnek, aki ipso facto a pokol örök tűzében fog égni. Ez a nagyszabású gondolkodó és főtisztelendő apostolutód azonban elmulasztott rámutatni, hogy hol fogalmaz meg a *Laudato si ex cathedra* olyan visszavonhatatlan tanítást, amelyet minden katolikus köteles hinni az üdvössége érdekében – azon kívül természetesen, hogy a világ tökéletes és teljes teremtése a léte és rendje szerint dogma – ezt azonban minden gyerek tudja már az első hittanóra után. Sajnálom Ferenc pápát, hogy ilyen hősies barátok védelmezik vére menően (a mások véreire menően), akik szégyentelen félműveltségükkel aláássák Róma primátusát azzal, hogy a pápai tekintéllyel visszaélve katolikusellenes tevékenységet folytatnak. Aki tegnap még az elődököt rágalmazta és álszentül gratulált Benedek pápának, mert volt bátorsága visszavonulni, az teljesen hiteltelen a jelenlegi pápa védelmezőjének szerepében.

kath.net: Követni fogja a római szinódus eseményeit?

Gerhard Müller: A püspökké szentelésemkor ígéretet tettem arra, hogy hüen fogom hirdetni a katolikus hitet, tehát nem hagyom, hogy a médiában megfélemlítsenek ezek az ideológiák a szuperpapalizmusukkal, vagyis a pápa főségének nevetségesen túlzó hangsúlyozásával, amely élesen szemben áll az Első és Második Vatikáni Zsinattal. Vajon kit befolyásol a teológiai analfabéták arroganciája, akik a gyenge érvelésüket akarják személyes sértegetésekkel kompenzálni?

Elvárom minden katolikustól, hogy használja a természetes hitérzékét (*sensus fidei fidelium*).

II. János Pál és XVI. Benedek nem egy elavult formáját képviselték a katolikus hitnek, hanem az evangélium hiteles tanítói voltak, és ma is azok.

Minden pontifikátus az Írásban és a szent hagyományban található kinyilatkoztatással való egységből, és az elődökkel, de különösen az ökumenikus zsinatokkal való tanítói folyamatosságból táplálkozik. Ugyanazok a személyek, akik most a legnagyobb pápabarátoknak adják ki magukat, és egy emberrel szembeni bármiféle komolyabb kritikát istenkáromlásnak minősítenek, korábban a legélesebb kritikától sem riadtak vissza Ferenc pápa elődeivel kapcsolatban. Sőt, akkoriban a pápaság isteni jogát is kétségbe vonták. És ha a következő pápa nem felel majd meg az elképzeléseiknek, az elvilágiasodott gondolkodásuk rómaellenes genetikája újra a felszínre tör majd. Azért is készítik már elő megegyezésekkel és taktikákkal a következő konklávé, hogy a Szentlélek nehogy elrontsa az Isten és Krisztus nélküli „szép új Egyházukat”.

Mindenesetre utána lehet olvasni, mit írtam a könyveimben Ferenc pápa pontifikátusa előtt és alatt is a római Egyház és Péter utódjának primátusáról (lásd *Katholische Dogmatik* [Katolikus dogmatika], Herder 1995), valamint a pápaságról, mint a katolikus Egyház alkotmányának lényeges eleméről (lásd *Der Papst* [A pápa], Herder 2017) – mégpedig a teológia mint tudományos diszciplína mércéje szerint, és nem pedig politikai vagy médiabeli hangulat-keltésként a mindenkori pápa mellett vagy ellen, ahogy a saját ízlés és előítélet diktálja.

Az egyháztörténelem ítéletet fog mondani majd arról, kire kellett volna Ferenc pápának hagyatkoznia.

kath.net: Valóban fennáll a veszélye annak, hogy a szinódus eredményeképpen nős férfiak („*virii probati*”) fognak szolgálni az Amazonas-régióban?

Gerhard Müller: Már régóta folyik a vita a családban és munkában megbízható, szilárd hitű férfiak pappá szenteléséről. Nős férfiak már a II. Vatikáni

Zsinat óta végezhetnek diakónusi szolgálatot. Kétséges, hogy valóban az-e a megoldás a hit átfogó válságára, hogy pappá szentelnek olyan idősebb nős férfiakat, akik a hivatásban, házasságban, és családban már bizonyítottak, szilárd hitűek, és mindenekelőtt erkölcsileg, szellemileg, és lelkileg alkalmasak a papi hivatásra.

Az Amazonas területén is átfogóbb látásmód szükséges. Az inkulturáció semmiképpen sem azonos a kereszténység elpogányosításával. „*Hiszen egy az Isten, és egy a közvetítő Isten és az ember között: az ember Jézus Krisztus*”. Az apostoloknak és az apostoli Egyháznak, mint a hívők és megkeresztelkedettek közösségének, feladata az üdvösség történelmi és szentségi közvetítése (1Tim 2,4; 3,15). Az Egyház a papság szentsége fölött nem úgy rendelkezik, mint egy egyesület a működési szabályzatával (vagy társadalmi struktúrájával) kapcsolatban. Jézus szabadon hívja a tanítványokat, „*akiket kiválasztott*” (Mk 3,13), a püspöki, papi, vagy diakónusi apostoli szolgálatra. Mindig is sok volt az aratnivaló és kevés a munkás. Ezért a jó pásztor, aki együtt érez az elveszett juhával, felszólítja az Egyházat, hogy imádkozzon jó lekipásztorokért. „*Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz!*” (Mt 9,38).

Az imádság Istenhez az okos stratégiák és a rafinált manipulációk ellentéte. Bízalom Istenben, és nem az emberi bölcsességben.

kath.net: A „*Römische Begegnungen*” [Római találkozások] című lebilincselő könyvében megszólaltat egy kapitányt, aki szerint nem az a kapitány legfontosabb feladata, hogy az „önfeledt fedélzeti partikon” elbűvölően viselkedjen az utasokkal. A „kárhózzal fenyegető kötelessége” az, hogy az utasokat biztonságban és épségben juttassa el a kikötőbe. Arról is szó van, hogy nem kell vakon követni az előírásokat azért, hogy behízelegjék magunkat a kapitánynál. Ez a kép a Róma és Ferenc pápa körül kialakult aktuális helyzetet mutatja?

Gerhard Müller: Ha a pápáról lenne szó, inkább az admirális képét kellett volna használni. Minden püspökre és papra vonatkozik, hogy ne az emberek akarjanak tetszeni, hanem azt hirdessék és tegyék, amit Isten akar. Már Pétert is figyelmeztette erre Jézus, mennyivel inkább érvényes akkor minden egyházi szolgálatban álló püspökre, papra, laikusra (Mt 16,23). Egyébként amikor Szent Pál megfeddte Pétert, hogy a kétértelmű viselkedése „*nem egyezik az evangélium tanításával*” (Gal 2,11-21), Péter nem úgy reagált, hogy megfosztotta Pált az apostoli hivatalától, hanem Krisztus szolgájának alázatával fogadta a feddést – legalábbis így értelmezi Szent Ágoston és Aquinói Szent Tamás is az Antióchiában történeteket.

kath.net: A könyvében az Egyházon belüli szolidaritás eltűnésének folyamatáról is ír. Ennek csúcspontjának tekinti, hogy a „St. Gallen-i csoport” (ld. Austin Ivereigh) szégyentelenül dicsekszik azzal, hogy „*az övéik közül valakit*” bejuttattak a konklávéba. Ezzel kapcsolatban számos katolikus teszi fel a kérdést, vajon mennyire működött a Szentlélek a konklávében, és mennyi hatalmi játszódás kap szerepet a pápaválasztásban?

Gerhard Müller: Ezt olyasvalaki mondta, aki lelkes Ferenc-hívónek mutatja magát, hogy rá is vetüljön valami a nagyobb személyiség fényéből. Óvakodjunk a báránybőrbe bújt farkasoktól!

Egy igazi hagiográfus azt írja le, hogyan működik a kegyelem egy gyenge emberben, és kerül minden személyi kultuszt, amellyel – az alanya rovására – ő szerez érdemeket. A Szentlélek nem az emberi szabadságot és értelmet kikerülve működik, hanem megelőzi a cselekedeteinket a sugallatával, kinyilvánítva abban Isten akarátát, amelynek bűnös módon ellen is állhatunk. Ez a kijelentés valószínűleg csak egy fontoskodó ember jellemző megnyilvánulása volt.

Bárhogy is van, Ferenc a legitim pápa, akinek megadjuk a Krisztus földi helytartójának járó tiszteletet és engedelmisséget, és akihez gyermeki szeretettel ragaszkodunk. Azonban minden egyházi méltóság csupán egy a testvérek közül, akinek „*félve-remegve*” kell munkálnia az üdvösségét (Fil 2,12).

Ezért kiemelt felelőssége különösen a római Egyház bíborosainak, hogy a mindenkor pápa emberi mivoltából adódó korlátokat minőségi hozzájárulásukkal kompenzálják. A hamis dicsőítők és a felületes akadémikusok jobban tennék, ha – a kívánsága szerint – imádkoznának a pápáért, és mindenekelőtt bibliai, és nem tömegtájékoztató kritériumok alapján ítélnék meg a pápai, püspöki, és papi hivatalt.

En is elutasítom a pápa „kritizálását” vagy azt, hogy a pápa kritikusanak tüntessenek fel, és ezzel megsértsenek. A kicsinyes kritika vagy a legitim módon hivatalban lévő pápa tekintélyének megkérdőjelezése teljesen helytelen lenne, és a politikai vita logikájának felel meg. Azonban az Egyházban – ellentétben a politikával – nem a hatalomról van szó, hanem Isten igazságáról, amely azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön (1Tim 3,15). De minden katolikusnak, és különösen is minden püspöknek az „*Istentől neki juttatott hit mértéke szerint*” (Róm 12,3) az a feladata, hogy az Egyház, Krisztus Teste felépítésében közreműködjön. A római Egyház minden katolikus püspökének és különösen a bíborosoknak, egységben a pápával, tanúságot kell tenniük a mai világban a kinyilatkoztatás igazságáról, és hirdetniük kell azt hamisítatlanul, és hiánytalanul.

A fent nevezett szerző szomorú oktalanságát tanúsítja azzal, hogy a püspököket és bíborosokat a pápa hivatalnokainak és funkcionáriusainak tartja, akik azzal bizonyítják a szervilitásukat, hogy számukra uruk minden kívánsága parancs, amelyeket már szinte ki se kell mondania. A püspökök nem a pápa, hanem a Krisztustól kapott szentség folytán vannak hivatalukban, és a szolgálatukat a Róma püspökével való egységben gyakorolják, aki Péter utódként a közösség és a hit egységének, a püspökök pásztori és tanítói hivatalának örök és látható alapja és princípiuma (*Lumen gentium* 18;23).

Hogy hitünk próbatételeként rossz pápák, püspökök és papok is voltak a történelem folyamán, nem Isten akarata, hanem az Isten üdvözítő akaratával szembehelyezkedő ember kudarcáról tanúskodik. Azért imádkozzuk Jézus parancsára a Mennyei Atyánkhoz, hogy „*Ne vigy minket kísértésbe*”, mert Isten különös kegyelme nélkül gyakran nem lehet elviselni azt a feszültséget, amely a katolikus ember Istentől kapott pásztora iránti természetes bizalma, és a pásztorok néha bosszantó emberi gyengeségei között fennáll.

Jézus nem azt ígérte az Egyháznak, hogy minden csodálatos lesz, és minden úgy megy, mint a karikacsapás, hanem hogy – minden emberi butaság és gonoszság ellenére – Isten tartja a kezében a szálakat, és a pokol kapui nem vesznek erőt Krisztus Egyházán.

Nem lehet vadul kísérletezni az Egyházban, mondván, úgysem történhet semmi. Inkább vegyük komolyan a figyelmeztetést, hogy mindig Isten akaratát teljesítsük, és ne saját egyházat építsünk egyéni érdekből Krisztus Egyházával szemben.

Nem olcsó vigasz, ha hiszünk abban, hogy az Egyházat nem lehet megsemmisíteni. Inkább felszólítás arra, hogy jobban higgyünk Istenben, mint az emberekben – legyenek bár azok a legmagasabb egyházi méltóságok. Természetfeletti hittel Krisztusban hiszünk, aki igazol és megvált minket – és nem a pápában, jöllehet a vallási tekintélyét elismerjük, hiszen Krisztus személyesen tette őt sziklává, amelyre Egyházát építi, és neki adta át a mennyország kulcsait (de nem adott neki kompetenciát pl. a környezetvédelem területén, vagy az empirikus tudományok kérdéseiben).

kath.net: A könyvében a muszlimokkal való bánásmódról is említést tesz. Egészen nyíltan kritizálja, hogy Ferenc felhívott a muszlimokkal való közös imára a mecsetekben, és elmagyarázza, hogy egyetlen egyházi tekintély sem hívhat meg arra, vagy várhatja el, hogy más vallás imaházát felkeressük. Egyszerű katolikus hívőként hogyan értelmezzük az ilyen pápai felhívást?

Gerhard Müller: Mi, keresztények, Istenhez, Krisztus által, a Szentlélekben imádkozunk (Róm 8,15). Tehát nem tudunk együtt imádkozni Istenhez azokkal, akik Őt, mint Jézus Krisztus Atyját elutasítják, akik az Atya örök Fiának istenségét istenkáromlásnak tartják, és a Szentlelket nem ismerik el a Szentháromság harmadik személyeként. Ezt a logikus ellentmondást még egy pápa sem tudja megszüntetni.

Egészen más Ferenc pápának az a szándéka, hogy a különböző vallások képviselői vagy a nemhívők egymás emberségét elismerjék, egymást kölcsönösen segítsék, és a civil életben együttműködjenek a közösség javára.

kath.net: Az iszlámmal kapcsolatban a Nyugat önámításáról is beszél. De nem jött már el Európa bizonyos részein – a muszlim népesség gyorsan növekvő aránya miatt – az a pont, ahonnan már nincs visszatérés? Arra kell készülnünk, hogy az EU néhány országában 30, 40, vagy 50 év múlva már muszlim többség lesz? Mit tegyenek a katolikusok, akik aggódnak e folyamat miatt?

Gerhard Müller: Ha a muszlim többségű országokban már most másodrendű állampolgároknak számítanak a katolikusok, el lehet képzelni, mi fog történni az egykor keresztény országokban 30 év múlva.

Valószínűleg az ateisták, az agnosztikusok, és a szabadkőművesek fognak leginkább megdöbbenni, akik alattomosan és erőszakosan mindent megtettek azért, hogy a Nyugat ne legyen többé keresztény. Vissza fogják sírni még a kereszténységet, amely a polgárok hit- és vallásszabadságának valódi garanciája volt.

(katolikusvaslasz.blog.hu, 2019.10.12.)

A tisztítótűzről (5.)

Emmánuel nővér interjúja Maria Simma-val (Sonntag. Vorrarlberg. kb. 1988.)

– A gyerekeknek gyakran élénkebb a lelkiismerete, mint felnőtteknek. Főleg a hazugság ellen kell küzdeni és a gyerekek igen érzékenyek. De, Mária, hogyan segíthetik a szülők gyermekeik lelkiismeretének fejlődését?

– Mindenekelőtt jó példával, ez a legfontosabb, és aztán imádsággal. A szülőknek meg kell büntetniük a gyermekeiket és jól felkészíteni a legnehezebb dolgokra.

– Ez nagyon fontos. Meglátogatta-e magát olyan lélek, aki perverz cselekedeteket hajtott végre a Földön, például szexuális téren?

– Igen, ők nem vesztek el és sokat kell szenvedniük, hogy megtisztuljanak. A homoszexualitás valóban a gonosztól jön.

– De akkor mit tanácsolna mindazoknak, akiket a homoszexualitás súlyt, akiknek hajlamuk van rá?

– Imádkozzanak, sokat imádkozzanak, hogy legyen erejük elfordulni ettől. Főleg Szent Mihály arkangyalhoz kell imádkozni, mert elsősorban ő az, aki a gonosz ellen küzd.

– Melyek a szívnek azok a magatartásai, amelyek lelkünk vesztéhez, végleges elvesztéséhez vezetnek, vagyis a pokolhoz?

– Amikor az ember nem akar Istenhez menni, vagyis azt mondja: nem akarok.

– Ezzel kapcsolatban kérdést tettem fel Vickának, az egyik medjugorjei látnoknak, aki azt mondta nekem – ő látta a poklot – s hogy csak azok mennek a pokolba, akik így döntenek, hogy odamennek, és nem Isten küld minket a pokolba, ellenkezőleg. Ő könyörög a lélekhez, fogadja el irgalmát. A Szentlélek elleni bűn, amelyről Jézus beszél és amelyre nincs bocsánat: az irgalom radikális visszautasítása, teljes fényben, teljes öntudattal. II. János Pál ezt nagyon jól megmagyarázza az irgalomról szóló enciklikájában. De imádsággal nagyon sokat tehetünk azokért a lelkekért, akik a kárhozat útjára léptek. Kérem Máriát egy kis tanúságtételre erre vonatkozóan.

– Egy napon vonaton utaztam és a fülkémbe volt egy férfi, aki állandóan szidta az Egyházat, a papokat, magát Istent, folyton szitkozódott és én azt mondtam neki: Idehallgasson, magának nincs joga ilyeneket beszélni, ez nem jó. Aztán megérkeztem az állomásra, ahová utaztam, leszálltam a vonatról, és a két lépcsőn lelépve azt mondtam Istennek: Ne kárhozzon el ez a lélek! És évekkal később ennek az embernek a lelke eljött hozzám. Elmesélte, hogy egészen közel volt a pokolhoz, és csak az az ima mentette meg, amelyet én akkor mondtam.

– Nagyszerű dolog, hogy egyetlen gondolat a szívünkben, egy egyszerű ima megakadályozhat valakit abban, hogy pokolra jusson. Igen, a gőg visz a kárhozatba, az, ha megmakacsolja magát valaki az Istennek mondott nemben.

És imánk alázatos tettet sugallhat annak, akiért szól, egyetlen alázatossági lendületet, bármilyen kicsi legyen is, és ezzel az illető elkerüli a poklot. De, Mária, hogyan juthat el valaki odáig, hogy teljes mértékben nemet mondjon Istennek a halál pillanatában, amikor látja Istent?

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Már csak egy év

Elindították a NEK visszaszámláló óráját

A budapesti Szent István-bazilika előtt szeptember 13-án megtartott ünnepi rendezvényen Erdő Péter bíboros, prímás, Michael August Blume apostoli nuncius, Mohos Gábor püspök, a kongresszust előkészítő titkárság vezetője és Snell György püspök, a bazilika plébánosa indította el azt a visszaszámláló órát, ami jelzi, hány nap van még hátra az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus kezdetéig.

A visszaszámlálást indító ünnepség a Szent István-bazilika harangjainak megszólalásával kezdődött, majd bevonult az a hetven országzászló, melyek a világegyház nemzetköziségét szimbolizálták.

Michael August Blume pápai nuncius köszöntőjében felidézte az 1938-as kongresszust, melyen Eugenio Pacelli bíboros, a későbbi XII. Piusz pápa is részt vett, mint pápai legátus. Ezen a rendezvényen ott volt Mindszenty József zalaegerszegi plébános is, aki a tragikus évek során az Eucharishtiába vetett hitéről is tanúságot tett. Bár nem ismerjük a jövőt, azt tudjuk, Urunk Jézus Krisztus megígérte, hogy mindig velünk marad. Az Eucharisztia különleges szentsége az Ő örökkévaló, hűséges jelenlétének. Az apostoli nuncius közös elmélkedésre hívott mindenkit. Arra buzdított, hogy együtt gondolkodjunk az eucharisztikus kongresszus küldetéséről. „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” – zárta köszöntőjét Michael August Blume.

Mohos Gábor püspök, a NEK Titkárság vezetője felszólalásában arra emlékeztetett, hogy az eucharisztikus kongresszus egy olyan ünnepsorozat lesz, melyen tulajdonképpen magát a életet ünnepeljük, azt az életet, melyet Istentől kaptunk. Ezen az ünnepen azt a Jézust is ünnepeljük, aki megújítja életünket, és aki az Eucharishtiában táplálja ezt a megújulást.

Erdő Péter bíboros köszöntőjében azt emelte ki, hogy a kongresszus szót ebben az esetben eredeti, összejövétel értelmében kell felfognunk. Az eucharisztikus kongresszuson sokan összejövünk azért, hogy „kifejezzük hitünket, örömünket és szeretetünket”. Jézus Krisztus azt mondta, hogy aki „megvall

– Például egy ember azt mondta nekem, hogy nem akar a mennybe menni. És miért? Azért mert Isten elfogadja az igazságtalan embereket, az igazságtalanságokat. És azt mondtam neki, hogy az emberek teszik ezt, nem Isten.

És ő azt mondta: Remélem, nem találkozom Istennel a halálom után, mert megölném egy baltacsapással. Mélységesen gyűlölte Istent. És Isten megakadályozhatta volna ezt az akaratot, de nem, Ő mindenkinek meg akarja hagyni a szabad választását. Isten Földi életében és halála óráján mindenkinek elegendő kegyelmet ad arra, hogy megtérjen, még egy sötétségben eltöltött élet után is. És ha az ember számíthatás nélkül bocsánatot kér, megmenekülhet, üdvözülhet.

– Igen, és Jézus azt mondta, nehéz a gazdagnak belépni a mennyek országába. Látott ilyen eseteket?

– Ha jótékonyt gyakorolnak, gyakorolják a szeretetet, bejuthatnak, akár a szegények.

– És mostanában, Mária, mostanában is meglátogatják-e magát szenvedő lelkek?

– Igen. Hetente kétszer-háromszor.

– És mit gondol a spiritiszta gyakorlatokról? Például, amikor hívják az elhunytak szellemét, asztalt táncoltatnak, stb.

– Az nem jó dolog. Az mindig a gonosz. Az ördög mozgatja az asztalt.

– Fontos ezt megmondani, mert egyre többen teszik ezt. És magyarázza el, mi a különbség aközött, amit maga él meg az elhunytak lelkével és a spiritiszta gyakorlatok között?

– Nem szabad hívni a lelkeket. Én nem igyekszem hívni őket. A spiritizmusban provokálják őket, hívják őket, a szellemeket.

– Előfordult-e, hogy személyesen becsapták hamis megjelenések? Például az ördög, aki szenvedő léleknek álcázza magát, hogy beszéljen magával.

– Igen, Egyszer jött hozzám egy lélek és azt mondta: Ne fogadd el azt a lelket, aki utánam jön, mert túl sok szenvedést fog tőled kérni, azt nem fogod kibírni, te nem tudod majd megtenni, amit kérni fog tőled! Akkor zavarba jöttem, mert eszembe jutott, amit a plébánosom mondott nekem. Azt mondta, hogy nagylelkűen el kell fogadjak minden lelket, és valóban megpróbáltattam az engedelmességben. Egyszerre azt mondtam magamban, vajon nem az ördög van-e előttem? Az ördög álruhában? Azt mondtam ennek a léleknek: ha az ördög vagy, eridj inné! Ebben a pillanatban egy nagyot kiáltott és elment. És valóban a lélek, aki utána jött annak valóban szüksége volt a segítségemre, fontos volt, hogy eljöjjön hozzám és meghallgassam.

– És mikor az ördög megjelenik, a szenteltvízzel mindig el lehet kergetni?

– Igen.

engem az emberek előtt, én is megvallom Atyám előtt, aki a mennyekben van” (Mt 10,32). Az Oltáriszentségben Isten különleges közösséget vállalt az emberrel. Ez azt is jelenti, hogy nem vagyunk kidobva a létbe, Istennek szándéka és terve van velünk. Ez a kongresszus nemzetközi lesz, ezt jelképezik a két oldalon felsorakozott zászlók. Az eucharisztikus kongresszus mottója: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). Ez annak a zsoltárnak a végén található, mely arra utal, hogy minden nép testvére a másiknak. Mi, magyarok is mutassuk meg a saját értékeinket és készüljünk az eucharisztikus kongresszusra imádsággal, önkéntes munkával, és természetesen szentségimádással is. „Adja Isten, hogy mindannyiunk számára megerősödés, öröm és tanúságtétel forrása legyen ez az esztendő és maga az eucharisztikus kongresszus is” – kívánta végül Erdő Péter.

Ezt követően a bíboros, Michael August Blume, Mohos Gábor, valamint Snell György leleplezte azt a visszaszámláló emlékpontot, mely mutatja, mennyi idő van még hátra az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus kezdetéig.

Az ünnepségen közreműködött Süveges Gergő műsorvezető; a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola énekkara, Sapszon Ferenc karnagy vezetésével; valamint a Debreceni Hajdú Néptánc Együttes Tiszai Zsuzsa vezetésével. Az együttes magyarországi és Kárpát-medencei táncokat adott elő. Gyerekfellépők közül többen a 2020. szeptember 13-i nyitó szentmisén, a Puskás Ferenc Stadionban lesznek elsőáldozók.

A mai nappal a regisztráció is elkezdődött a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra.

(Magyar Kurir, 2019. szeptember 13.)

„A találkozás öröme” – ez volt ezt az eseményt megelőző reklám fő szlogenje. A találkozás öröme alap szinten azt jelenti, hogy jó lesz egymással találkozni, jó lesz (akármilyen okkal) összejönni, együtt lenni. Csak remélni tudjuk, hogy „A találkozás öröme” kifejezésnek a másik értelme fog dominálni, mely az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztussal történő találkozás végtelen nagy öröme utal, mely a reklámból nem igazán sejthető, csak pozitív belegondolással...

Mária- kegyhelyek

Passau

A máriás lelkeséget ápoló folyóirat címlapján kivételesen idegen zarándokhely kegyelemképe látható; ám némileg ez is magyarnak tekinthető, ugyanis Szent István király (1000-1038) felsége, Boldog Gizella özvegyi élete utalós két évtizedét itt töltötte, Passauban és a sírját őrző templom zarándokai e domban emelkedő szentélyhez is ellátogatnak.

Lipót osztrák hercegek, főherceg 1611-ben hozatta az idősebb Lucas Cranach által föltehetőleg 1537 után festett Istenanya képét. Amikor Lipót Tirol ura lett, a képet magával vitte Innsbruckba, azonban egy másolatot készíttetett, amit Passauban hagyott. Ez a kép előtt a passauai káptalan dékánja, Marguard von Schwendi buzgón és sokszor imádkozott a mai Maira hilfberg tövében álló fából ácsolt kápolnában, ahol a Szűzanya neki többször megjelent. 1622-ben arra az elhatározással jutott, hogy a hegyen építsen kápolnát, ahol mindenki leróhatja tiszteletét Szűz Mária és a gyermek Jézus előtt. A zarándokok olyan tömegben özönlöttek a kegyképhez, és annyi sok imameghallgatás történt, hogy 1624-1627 között templomot kellett építeni. Aviánói szent Márk a törökök elleni küzdelemben kérte Mária segítségét, és Esztergom 1683-ba, Buda 1686-ban keresztény kézre került. E kegykép számos másolata szerte Közép-Európában nagy tiszteletnek örvend.

Török József

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

A vízáradat

„Szeretett fiaim, ma a ti ünnepeitek van, mert ez égi Édesanyátok ünnepe, akinek magatokat felajánlottátok. Töltsétek összeszedettségben, imádságban, csöndben és bizalomban.

Jeletem már mindnyájatok homlokára rányomtam. Ellenfelem semmit sem tehet azok ellen, akiket megjelölt az égi Édesanya.

A mélység csillaga fogja fiaimat üldözni, mert egyre nagyobb szenvedésre hivatottak, soknak még saját életét is fel kell áldoznia. Az ő szeretet- és fájdalom-áldozatuk árán szerezhetem meg legnagyobb győzelmemet. (1980.06.14.)

Csodálatos ajándékot említ a Szűzanya, amikor azt mondja, hogy már a homlokunkra rányomta jelét, így nem árthat nekünk a sátán. Ugyanakkor azt mondja, hogy egyre nagyobb szenvedésekre vagyunk hivatva, sőt némelyikünknek a vértanúságot kell vállalnia.

Ebből elég egyértelműen kirajzolódik, hogy a lelkünk mentéséről van szó, amikor azt mondja a Szűzanya, hogy nem tud ártani az ellenfél. Hiszen ha teljesen a Szűzanyára tudunk hagyatkozni, akkor ő – akinek feladata a sátán eltáposása – meg tudja menteni lelkünket az örök kárhozattól. A szenvedések vállalásától azonban nem mentesít a Szűzanya jele. A sátán uralma nem ért véget, sőt egyre nagyobb tombolása tapasztalható, ezért a szeretetben vállalt és felajánlott szenvedésnek különös lelki értéke van. Ebben igazi nagy példaképünk Jézus Krisztus és a Szűzanya.

A napba öltözött Asszony vagyok. A Szentháromság bensőséges bizalmában vagyok.

Amíg nem ismernek el engem ott, ahová a Szentháromság helyezett, addig nem fejthetem ki teljesen hatalmamát tásmegváltói és általános kegyelemkövetítői anyai művemben. Azért próbálta Ellenfelem, amíg a harc köztem és közte döntő szakaszába lépett, minden eszközzel elhomályosítani égei Édesanyátok küldetését.

A vörös sárkány főleg a napba öltözött Asszonyt kezdte üldözni, hogy sikerüljön hatalmába kerítenie a világot. A kígyó vízáradatot zúdított szájából az Asszonyra, hogy megfulladjon és elsodorja őt az áradat.

Mi más lenne ez a vízáradat, hogyha nem az új teológiai elméletek összessége, amelyekkel igyekeztek égi Édesanyátokat arról a helyről leszállítani, ahová őt a Szentháromság helyezte? Így érthették el azt, hogy sikerült elhomályosítani tiszteletemet sok gyermekem lelkében, életében és vallásosságában, majdnem sikerült kiváltságaim egy részét megtagadni, melyekkel Uram díszített fel engem. (1980.06.14.)

Ebből a szakaszból megtudhatjuk, hogy a Szűzanya addig nem tudja teljes hatalmát kifejteni, amíg nincs kihirdetve az ötödik Mária dogma: Megváltó Társa (társmegváltó), Közvetítő és Szószóló. Ezek kihirdetése teológiailag elő van készítve, de nem történt meg a kihirdetés, melynek megvalósulása a közeljövőben sem várható – sajnos.

A Jelenések Könyvében leírt vízáradról itt megtudhatjuk, hogy az tulajdonképpen a ma egyre terjedő új teológiai elméletek áradata. Ezek egyre inkább az emberi okoskodásról és nem isteni sugallaton alapuló véleményről tanúskodnak. Ez az, ami miatt igen keveset beszélünk a Szűzanyáról, így a hívek tudatában, szívünk mélyén nem tud oda kerülni a Szűzanya, ahova a Szentháromság kívánná helyezni.

A cönákulum imádságaink segítenek, hogy legalább a mi szívünkben, lelkünkben a Szűzanya megfelelő helyre kerülhessen, de ebben a környezetünk jelenleg nem sokban támogat.

Hogy e nagy vízáradat elől elmeneküljön, az Asszonynak „a nagy sas szárnyait” adták, és így ő meg tudta találni helyét a pusztában.

Mert mi is a puszta, hogyha nem egy elrejtett, csöndes elkülönített és kiszáradt hely?

A rejtett, csöndes, a sok küzdelemtől és sebesüléstől kiszáradt hely, ahol az Asszony elrejtőzhet, a szeretett fiaim és mindazok lelke és szíve, akik Szeplőtelen Szívemnek szentelték magukat.

A legnagyobb csodákat a pusztában művelem, ahol vagyok. Csöndben, rejtettségben művelem, hogy átalakítsam azoknak a gyermekeimnek lelkét és életét, akik teljesen nekem ajánlották magukat. (1980.06.14.)

A Szűzanya a pusztába menekül a teológiai elméletek áradata elől. Ez a puszta a Szűzanya szeretett fiai, az ő Szeplőtelen Szívének szentelt emberek, akik küzdelmek, sebesülések között időnként kiszáradnak. Pusztának lehet nevezni azon lelkeket, akik kiüresítik magukat és a Szeplőtelen Szűznek ajánlják magukat. Ebben a csöndben csodákat tud művelni a Szűzanya, mellyel átala-

kítja a neki ajánlott szíveket, lelkeket. A „puszta” így tud kivirágozni és bő gyümölcsöt hozni. Ezért persze nekünk nap mint nap meg kell dolgozni, de megéri...

Így mindennap virágot fakaszthatok pusztaságukban, ahol még mindent megtehetek, és ahol a Szentháromság megkaphatja tökéletes dicsőségét.

Fiaim, hagyjátok, hogy átalakítsalak benneteket hatalmas anyai, kegyelemközvetítői és társmegváltói szeretetemmel. Ne féljete, mert szívetek pusztaságába menekültem, és oda helyeztem állandó lakhelyemet.

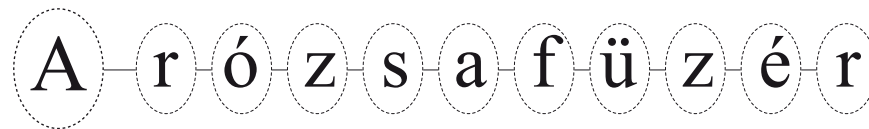
Éljete örömben és bizalomban, miután megjelöltelek pecsétemmel, és odáig jutottatok, hogy tulajdonom részévé váltatok.

Ma befogadom kis szíveteket égi Édesanyátok végtelen Szeplőtelen és Fájdalmas Szívébe. Tetszéssel tekintek reátok, és megáldalak a pápával, első szeretett fiammal együtt, aki sok fényt ajándékoz az egész Egyháznak.” (1980.06.14., Szűz Mária Szeplőtelen Szívének ünnepén)

A teljesen a Szent Szűznek ajánlott lélekben a Szentháromság megkapja a tökéletes dicsőségét, ennek is köszönhető, hogy kivirágzik az ilyen lélek, amit szép lassan alakít, formál a Szűzanya az ő Szeplőtelen Szívéhez igazítva azt a lelket, amely át tudja adni magát.

Amennyiben ebben a bizalomban élünk (a teljes önátadás bizalmat követel), akkor sok lelki örömünk is lesz – függetlenül a szenvedések vállalásától.

Jánossy Gábor

Jönnek majd kísértések

A Szűzanya 2019. július 25-i üzenete:

Drága gyermekek! Hozzátok intézett hívásom az imádság. Legyen az ima öröm számotokra és olyan koszorú, amely Istenhez köt benneteket. Gyermekek, jönnek majd kísértések és ti nem lesztek erősek, és a bűn fog uralkodni, de ha az enyéim vagytok, győzni fogtok, mert Fiam, Jézus Szíve lesz a menedéketek. Ezért gyermekeim, térjete vissza az imádsághoz, míg az ima az életek nem lesz, nappal és éjjel. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.

A Szűzanya üzeneteit olvasva láthatjuk, hogy nincs olyan üzenet, amelyben ne említené az imát, vagy ne hívna imára. Az imádság Istenhez vezető út. Az ima eszköz és oltalom a kísértésektől. Az imádság erő az élet küzdelmeiben, harcaiban. Jézus is hív bennünket: „Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.”

Életünkben elkerülhetetlenek a kísértések. Nélkülük nem tudunk előrehaladni. Az emberi élet harc. Semmit sem kaphatunk, és semmit sem tarthatunk meg anélkül, hogy ne kellene harcolnunk a mulandósággal. Állandóan harcolnunk kell az éhség és a szomjúság ellen, gyógyulásunk érdekében gyakran kell gyógyszert szednünk, óvatosan kell közlekednünk, nehogy baj történjen, őrizkednünk kell a korai öregségtől, az ellenségektől, a rovaroktól, a forróságtól és a hidegtől, harcolnunk kell a tudatlanság és a feledékenység ellen, valamint a gondatlansággal, a gyűlölettel és a gonosszúsággal szemben. Barátságokat kell építeni, tanulni, imádkozni, böjtölni kell, áldozatot hozni, hogy lelki magasságokban élhessünk. Minden nap törekedni kell, hogy előrehaladjunk és valami újat építsünk.

Ha csak élvezni akarod a földi életet, gyorsan csalódní fogsz, önsajnálatba és depresszióba esel. Nincs élet betegség, nehézség és baj nélkül. Ha nem fogadod el minden nap a keresztedet, irreálissá válsz, gyorsan elesel, és a sárba ragadsz. Az emberi élet nagysága abban a tudatban rejlik, hogy minden, ami időleges és anyagi az romboló, de megmarad az örök, amit beépítettél az anyagba, ami benned van, ez pedig a lélek.

A Szűzanya édesanyaként figyelmeztet bennünket, hogy elkerülhetetlenül jönnek majd a kísértések, ezért készít fel bennünket és hív az imára, hogy készek legyünk legyőzni azokat. Az élettapasztalat arra tanít bennünket, hogy nincs olyan nagy terv, amely ne lenne kísértésnek kitéve. Szent Ferenc is figyelmeztet: Senki sem mondhatja magát Isten barátjának, hacsak át nem ment a kísértés tüzén.

Isten közvetlenül nem kísért bennünket, de megengedi, hogy megkísértsen bennünket lelki ellenségünk, ugyanakkor ránk árasztja bőséges kegyelmét azért, hogy ellen tudjunk állni a gonosznak. A kísértés olyan eszköz, amellyel kiérdemelhetjük a mennyet. Isten azt szeretné, hogy kiérdemeljük a mennyországot, és így jutalmul nekünk adhassa. A kísértés elleni bátor harc a kegyelem segítségével a legfontosabb cselekedetek közé tartozik, amelyet végbe vihetünk. Amikor Isten segítségével legyőzzük a kísértést, Szent Pál szavait ismételhettük: bátran harcoltunk.

A kísértés a megtisztulás eszköze is. Arra emlékeztet bennünket, hogy a múltban meg gondolatlanságunk miatt estünk el, vagy azért mert nem eléggé törekedtünk a jóra. Ezért a bűnbánat a szégyen és az alázat új lehetősége, és ez az, ami megtisztítja lelkünket. Ahogyan a zsoldáros mondja: „Javamra válik, hogy megaláztál engem, hogy megtanuljam igazságaidat.”

A kísértés arra tanít bennünket, hogy ne önmagunkban higgyünk és ne a saját erőnkben bízunk. Amikor csak a saját erőnkre támaszkodunk, Isten megmutatja, hogy mennyire gyengék vagyunk. A kísértés idején erőteljesebben érezzük Isten kegyelmének szükségességét, ezért buzgóbban imádkozunk.

Halljuk meg Szűz Mária hangját, amely imára hív bennünket, hogy megtapasztalhassuk Jézus Legszentebb Szívének mindenható oltalmát.

Imádság

Szűz Mária, Te előrehaladtál és növekedtél a hitben, erőteljes kísértéseket éltél át, amelyekkel tele volt az életed. Mindennek ellenére a hit és a remény édesanyja maradtál. Te az Isten akaratának való teljes önátadás tökéletes példája vagy. Taníts minket, hogy mi is a Te szíveddel és száddal mondjuk ki minden nap: Történjék velem szavaid szerint. Te magad is a hit útján jártál, és bennünket is erre az útra hívsz. Könyörögd ki számunkra hívásod őszinte és komoly elfogadását, hogy megtapasztalhassuk a kegyelem közelségét és erejét, amelyet a Te Fiad, Jézus szeretne nekünk ajándékozni. Ámen.

M. M

(Fordította: Sarnyai Andrea)